Brand
in de
Tikkebossen

Willy Schuyesmans

Over dit boek

De Tikkebossen zijn een zomer lang het speelterrein voor Wolf, Arend, Ever en Linde, allemaal leden van de bende van de mol. Wolf is helemaal zijn kluts kwijt als Linde op een dag in de boomhut verschijnt met haar Parijse vriendin Manon. Hij kan niets beters bedenken dan stoer te doen tegen haar. Intussen lopen er een paar vreemde heren rond in het bos. De bendeleden zijn er niet gerust in. Wat moeten die in de Tikkebossen? En dan, op een dag, gebeurt er iets verschrikkelijks. 'Brand in de Tikkebossen' is een vervolg op 'De bende van de mol', en brengt een nieuw spannend verhaal van Willy Schuyesmans over milieu en natuur in je eigen buurt.

Willy Schuyesmans

Brand in de Tikkebossen

Jeugdroman

COLOFON
BRAND IN DE TIKKEBOSSEN
ISBN 978-94-913-6187-6
D/2013/Willy Schuyesmans, uitgever/
NUR 280

De eerste druk van *Brand in de Tikkebossen* verscheen in 1997 bij uitgeverij Altiora in Averbode onder het wettelijk depotnummer D/1997/39/50.

Doelgroep: vanaf 8 jaar
Trefwoord: jeugdboeken, verhalen

Website: **www.schuyesmans.be**
E-mail: **willy@schuyesmans.be**

Dit boek werd in 1999 bekroond met de eerste prijs van Kinder- en Jeugdjury in de categorie 8-10 jaar.

1 Bonen

'Hier, nog een blik', zei Wolf.

'Nog een?' zuchtte Ever. 'Ik kan geen bonen meer zien.'

Wolf grijnsde. Hij zette het blik op tafel en schoof het, samen met de blikopener, naar Arend. Die grinnikte en maakte handig het blik open. Dan liet hij de kleverige witte bonen langzaam in het diepe bord glijden dat Ever net had leeggegeten.

'Pfff, ik kan niet meer. Zou dat nog niet genoeg zijn?' vroeg Ever beteuterd.

'Als ik iets doe, wil ik het goed doen', zei Wolf. 'In het boek staat: minstens drie blikken witte bonen. Als het experiment mislukt, moeten we helemaal opnieuw beginnen. Dat betekent nog meer bonen, weet je.'

Ever knikte en draaide lusteloos met zijn lepel door de bonenbrij.

'Ik geloof nooit dat het lukt. En ik word er vast ziek van.'

'Ach', suste Arend. 'Dat valt wel mee. Als je er echt ziek van zou worden, zou dat er bij staan. Het is toch best voedzame kost.'

Ever keek hem schaapachtig aan, schepte een lepel bonen uit het bord en bracht die met tegenzin naar zijn mond.

'Vooruit, een lepeltje voor Wolf', hikte Wolf.

'Doe niet zo kinderachtig', beet Ever terug met volle mond.

'En eentje voor Arend', ging Wolf onverstoorbaar verder.

De ogen van Ever schoten vuur.

'En eentje voor Linde...'

Ever gooide kwaad zijn lepel op tafel, kruiste zijn armen en plooide zijn onderlip tot een boze krul.

'Nu is het genoeg! Ik stop ermee. Als jij zo graag wilt experimenteren, doe het dan zelf. Ik speel niet langer voor proefkonijn.'

'Plaag hem nu niet', zei Arend tegen Wolf. 'Hij heeft gelijk. Wij hebben makkelijk praten, maar hij moet de bonen vreten. We kunnen hem tenminste wat aanmoedigen.'

'Dat deed ik toch', mompelde Wolf verongelijkt. 'Maar goed, je hebt misschien gelijk. Ik zeg al niets meer. Als hij maar eet.'

'Nee, het is gedaan', sprak Ever beslist. 'Doen jullie het zelf maar.'

'Kom nu', suste Arend. 'Doe nu niet dom, Ever. Je hebt al twee blikken bonen binnen. Last in je buik krijg je er dus toch al van. Eet nog even verder. Jij wilt toch ook weten of het kan?'

Ever keek hem triest aan, zuchtte en pakte zijn lepel weer op.

'Maar hij moet zwijgen', zei hij nog terwijl hij een nieuwe lepel bonen opschepte en naar zijn mond bracht.

Wolf knikte bijna onmerkbaar. Hij was allang blij dat Ever weer begon te eten.

Een hele tijd at Ever zonder dat iemand een woord zei. Je hoorde in de boomhut alleen maar kauwen, smakken en slikken. Af en toe ook een licht gekreun of een onderdrukte boer als het arme bendelid een nieuwe hap door zijn slokdarm probeerde te persen.

Eindelijk raakte ook het derde bord leeg, al leek het een eeuwigheid te duren. Door het raampje van de hut viel wat flikkerend zonlicht naar binnen. Buiten zong een koolmees of zijn leven ervan afhing. Ever pufte terwijl hij zijn lepel met veel geratel in het lege bord liet vallen. De koolmees zweeg.

'Goed zo, Ever', zei Arend. Ook Wolf knikte goedkeurend.

'En nu maar afwachten', zei hij.

'Hoelang denk je dat het duurt?' vroeg Ever.

'Minstens nog een uur voor het begint te werken.'

Ever knikte. Ze hadden tijd genoeg. Het was pas middag en voor

het avondeten hoefde hij niet thuis te zijn. Honger zou hij trouwens toch niet hebben. Dat wist hij nu wel zeker. Hij wreef over zijn gezwollen maag en hoopte maar dat hij de bonen snel zou verteren.

Een tijdlang zaten ze zwijgend voor zich uit te kijken. Alleen Arend, die aan het raam zat, keek af en toe naar buiten. Vanuit hun boomhut had je een goed uitzicht op de bosweg die dwars door de Tikkebossen liep.

'Je hebt toch de lucifers bij je?' vroeg Wolf plots.

Arend volgde met zijn ogen een eekhoorn die in een den vlakbij de zaadjes van een denappel at. Het diertje trok de houten schubben een voor een los en liet ze naar beneden dwarrelen. Dan at hij het zaadje op en meteen daarna begon hij aan de volgende schub. Arend zat er geboeid naar te kijken.

'Of je lucifers hebt!' snauwde Wolf.

'Ja, natuurlijk. Ik heb je wel gehoord, hoor.'

'Geef dan antwoord!'

'Ik héb lúcifers!' zei Arend en hij drukte op elk woord. Hij haalde het doosje lucifers uit zijn zak, liet het aan Wolf zien en stak het toen terug.

Wolf knikte.

'En jij? Voel je al iets?'

Ever haalde zijn schouders op.

'Ik weet het niet zeker', zei hij. 'Een volle maag, dat wel.'

'Geen krampen in je buik?'

'Misschien. Ik weet het niet heel zeker. Of toch... Ik denk dat mijn darmen beginnen te werken.'

Wolf knikte goedkeurend.

'Mooi, zo. Zeg het maar als het echt begint te rommelen. En op tijd, hé. Er mag niets verloren gaan!'

'Nee', zei Ever zachtjes. 'Ik verwittig jullie op tijd.'

Een kwartier ging voorbij. Ever drukte af en toe op zijn buik, ging van de ene bil op de andere zitten en draaide wat ongemakkelijk op de ruwe houten bank. De andere jongens hielden hem nauwgezet in de gaten.

Plotseling vertrok hij zijn gezicht en kromp hij in elkaar.

'Daar heb je het', kreunde hij.

'Goed', zei Wolf. 'Maak je broek maar los.'

Ever trok het uiteinde van zijn broekriem uit de lus en wilde net zijn gesp loshaken toen Arend lijkbleek werd.

'Verduiveld! Daar heb je Linde', stamelde hij. 'En... o, nee!'

Wolf veerde recht.

'Wat: o, nee!?'

'Ze is niet alleen. Dat grietje over wie ze het had, is erbij.'

'O, nee, niet nu!' jammerde Wolf. 'Daar gaat ons experiment.'

Ever friemelde geschrokken aan zijn gesp. Hij duwde haastig het uiteinde van zijn riem weer in de lus en trok zijn trui naar beneden. Met zijn vuisten diep in zijn buik gedrukt om opkomende krampen te onderdrukken, ging hij zitten. Dat kan nooit goed aflopen.

'Wat nu?' vroeg hij aan Wolf.

'Inhouden, natuurlijk! Tot ze weg zijn.'

Intussen waren Linde en het andere meisje tot bij de voet van de eik gefietst. Linde zette haar fiets tegen de boom, keek omhoog en riep:

'Hallo, jongens, hier zijn we!'

Ze wachtte het antwoord niet af, maar zette meteen haar voet op de onderste tak van de kromgegroeide eik en klom langs de stam naar omhoog.

'Kom', riep ze naar het andere meisje. 'Volg mij maar.'

'Ze brengt haar mee naar boven', fluisterde Arend ontzet.

Wolf haalde zijn schouders op.

'Geef niet. Het is een Franse. Ze blijft hier alleen maar tijdens de

vakantie. Linde heeft mij gisteren over haar verteld.'

'En de proeven?' vroeg Ever. 'Moet zij dan geen proeven afleggen om bij de bende te komen?'

Hij dacht met ontzetting terug aan de drie proeven die hij had moeten afleggen. Maar Wolf haalde weer zijn schouders op. Hij had het blijkbaar allemaal geregeld met Linde. Arend wilde nog iets zeggen, maar hij slikte zijn woorden in toen Linde haar hoofd door het luik onder in de boomhut naar binnen stak.

'Hé, jongens. Jullie hoeven niet te antwoorden als ik roep, hoor!'

Ze draaide zich om, ging op de rand van het luik zitten en stak haar hand uit om het andere meisje te helpen.

'Zo, dat is Manon', ze ze, terwijl ze haar de hut in trok. 'En dat is Wolf, daar heb je Arend en... eh, waar is Ever?'

Arend gaf een teken met zijn hoofd in de richting van Ever, die zich helemaal in het donkerste hoekje van de hut teruggetrokken had.

'Ha, daar, dat is Ever.'

Manon knikte naar de jongens. Ze vond het best spannend, zo'n boomhut.

'Manon woont in Parijs', zei Linde. 'Haar mama en mijn mama hebben vroeger nog samen op school gezeten. Toen is haar mama getrouwd met een Fransman en is ze in Parijs gaan wonen. Maar nu woont Manon twee maanden bij ons, de hele vakantie lang.'

De jongens keken haar sprakeloos aan. Manon was een beetje groter dan Linde. Ze had ravenzwart haar dat lang over haar schouders hing. En haar ogen waren net zo donker. Zo'n mooi meisje hadden ze nog nooit gezien. Zo was er niet een in hun dorp te vinden.

Wolf vond als eerste zijn tong terug.

'Euh... *bonjour*', zei hij.

Manon schoot in de lach.

'*Bonjour*', zei ze. 'Maar ik spreek wel Nederlands, hoor. Mama heeft altijd Nederlands met mij gesproken en papa Frans. Ik spreek beide talen even goed.'

'O', zei Wolf.

'Ah', zei Arend.

'Ooooh', kreunde Ever, want die kreeg niet op dat moment verschrikkelijke krampen in zijn buik.

'Hemeltje, Ever, wat heb hij?' vroeg Linde verbaasd.

'Niets', lachte Ever groen. 'Het gaat zo wel over.'

'Hij heeft buikpijn', zei Wolf, terwijl zijn blik heen en weer flitste tussen Ever en Manon.

'Ga zitten', zei Linde tegen Manon. Arend en Wolf schoven meteen uit elkaar zodat er plaats was voor de meisjes.

'Ik had jullie zo vroeg niet verwacht', zei Wolf tegen Linde, die naast hem zat. Hij vond het een beetje jammer dat Manon niet naast hem, maar naast Arend was gaan zitten.

'Normaal zou Manon pas vanavond aangekomen zijn', vertelde Linde. 'Maar heel vroeg vanmorgen belde haar mama dat ze al op de trein zat die 's middags in Brussel zou aankomen. Ik ben haar met papa gaan halen. We hebben thuis gegeten en dan zijn we meteen hierheen gefietst.'

'Ik kon niet langer wachten', giechelde Manon. 'Linde had in haar brieven al zoveel over de Tikkebossen verteld en over jullie boomhut. Die wilde ik nu echt wel eens zien.'

Weer kreunde Ever. Zijn darmen gingen tekeer als de rups op de kermis. Hij voelde hoe de bonen in zijn buik van de ene kant naar de andere zwalpten. Ever had het gevoel dat zijn onderlijf een tube tandpasta was waarop de een of andere reus aan het knijpen was. Plof- en klotsgeluidjes kon hij niet langer onderdrukken. Spoedig leek het of er

in de hoek van de boomhut een klein onweer aan de gang was.

'Maar jongen toch', zei Linde. 'Je bent echt ziek, geloof ik. Je zou beter naar huis gaan.'

Ook Manon keek hem vol medelijden aan. Het leek wel of haar donkere ogen hem de kracht gaven om het nog even vol te houden.

'Laat maar, let maar niet op mij', zei hij. 'Het gaat wel over.'

'Ik denk dat jij iets verkeerds gegeten hebt', stelde Linde.

Ever haalde zijn schouders op. Arend proestte het uit.

'Bonen', schaterde hij. 'Bonen!'

Wolf wierp hem een woedende blik toe.

Nu zag Linde de lege blikken liggen.

'O,' lachte ze, 'hebben jullie alle drie een blik bonen leeggelepeld?'

Wolf schudde zijn hoofd.

'Hij heeft er drie op.'

'Drie blikken bonen!' schaterde Manon. 'Verschrikkelijk! Ik lust helemaal geen bonen.'

'Ik eigenlijk ook niet', zei Ever beteuterd.

'Waarom deed je het dan?' vroeg Linde.

Ever keek snel van Wolf naar Arend en dan weer terug.

'Zomaar', zei hij en haalde zijn schouders op.

'Wij deden een exp...'

Voor Arend zijn zin kon afmaken, was Wolf hem voor.

'Het was een weddenschap', zei hij nors. 'Laten we er nu maar over zwijgen. Het is voorbij.'

Gelukkig begon Linde over iets anders. Ze vroeg of de jongens zin hadden om morgenvoormiddag met z'n allen te gaan zwemmen in de vijver die middenin de Tikkebossen lag. Het mooie weer zou vast nog een paar dagen aanhouden.

'Goed idee', zei Arend, die graag zwom.

Ever had er ook niets op tegen. Hij was een trage zwemmer, maar

eigenlijk lag hij best graag in het water. Daar had hij niet zoveel last van zijn gewicht. Maar nu had hij wel andere zorgen aan zijn hoofd.

'Goed', zei Wolf. 'We zwemmen naar de overkant. Ga maar alvast oefenen, want ik win het van jullie allemaal.'

'Hop, daar gaan we weer', zei Linde bitsig. 'Wolf is alweer de beste, de sterkste, de moedigste, de snelste. Als hij zich maar kan aanstellen.'

Wolf keek haar verward aan. Net nu hij indruk wilde maken op Manon kwam Linde weer eens roet in het eten gooien.

'Prima', zei Manon. 'Ik neem de uitdaging aan.'

'Euh...', stotterde Wolf. 'Maar..., je weet niet eens hoe groot de vijver wel is. Het is ver zwemmen, hoor, naar de overkant.'

'Maakt niet uit', zei Manon. 'Als hij het kan, zal ik het ook wel kunnen, zeker?'

Linde lachte in haar vuistje. Arend keek bewonderend naar Manon, die Wolf eventjes zijn plaats wees.

Wolf keek onthutst om zich heen alsof hij van de anderen nog hulp verwachtte. Maar Manon keek hem spottend aan en zei:

'Zo, dat is dan afgesproken. Morgen zien we wel.'

Op dat moment kromp Ever helemaal in elkaar door hevige buikkramp. Hij kreunde even, kneep zijn dikke billen tegen elkaar om het onheil nog af te wenden, maar dat lukte hem niet meer. Het gerommel in zijn buik groeide aan tot een langgerekte, knetterende wind die in geen tijd de hele boomhut vulde met de geur van halfvergane bonen.

Arend sloot zijn ogen en schudde langzaam zijn hoofd. Wolf draaide zich om en mompelde iets onverstaanbaars. Linde en Manon keken elkaar aan en proestten het uit. Doodbeschaamd en met de angst in zijn ogen kroop Ever zo ver hij kon weg in zijn hoekje.

'Tja', zei Linde ten slotte. 'Dat je ziek bent, dat heb je toch wel aan jezelf te danken, Ever. Maar het stinkt wel, hoor.'

2 Mannetjesputter

Linde en Manon konden het best met elkaar vinden. Ze fietsten samen druk pratend en lachend langs de weg die door de Tikkebossen liep. Eenmaal het bos uit was het nog maar vijf minuten naar het huis waar Linde woonde.

'En wat vind je van mijn vrienden?' vroeg Linde.

Manon glimlachte.

'Valt wel mee', zei ze. 'Vooral die blonde. Dat lijkt me wel een lieve.'

'Arend', zei Linde.

'Ja, Arend', antwoordde Manon een beetje dromerig. 'Maar die grote, dat is een echte mannetjesputter, geloof ik.'

'Wolf maakt graag indruk', zei Linde. 'Niet te veel op letten. Hoewel, als hij morgen van je wint bij het zwemmen, zullen we de hele vakantie lang moeten horen hoe goed hij wel is.'

'Als hij wint...', zei Manon geheimzinnig.

Linde keek haar aan.

'Je lijkt wel zeker van je stuk.'

'We zien wel', lachte ze.

'En Ever, de sukkel, wat denk je daarvan?'

Manon haalde haar schouders op.

'Laat ik zeggen dat hij...'

'...dat hij stinkt!' proestte Linde.

De twee meisjes kwamen haast niet meer bij van het lachen.

'Nee', zei Manon ten slotte. 'Dat mogen we niet doen. Die jongen was ziek.'

'Je hebt gelijk', zei Linde. 'Hij is best een goede vriend, hoor. Hij wordt altijd geplaagd omdat hij wat dik is, maar daar kan hij zelf best om lachen. Wolf wil altijd de baas over hem spelen. Dat zou hij eigenlijk niet mogen doen. Als het eropaan komt is Ever net zo moedig als Wolf. Heb ik je ooit verteld dat hij de schat van de bende heeft gered, helemaal alleen? We hadden toen nog een hol op de Brakke Wei. Daar is hij nog in gekropen terwijl houthakkers de eik omhakten die boven op het hol stond. Ze hebben hem onder de gevallen boom uit moeten halen. Maar hij had onze schat veilig bij zich.'

De meisjes waren nu het bos uit en fietsten door de straat waar Linde woonde. Het boswachtershuisje konden ze al zien.

Net op dat moment reed een dure, witte mercedes de straat in. Twee goedgeklede mannen zaten voorin. Toen de chauffeur de meisjes midden op straat zag fietsen, toeterde hij luid, verschillende keren na elkaar.

'Jaja', riep Linde, terwijl ze Manon mee naar de kant van de weg trok. 'Ik heb je wel gehoord.'

Zonder hen verder een blik te gunnen, reden de mannen voorbij.

'Hé, kijk', zei Manon. 'Die stopt bij jouw huis.'

De wagen hield inderdaad stil voor het huis van de boswachter. De mannen stapten uit. Ze hadden allebei een aktetas bij zich. De kleinste van de twee belde aan.

Linde zag hoe haar papa de deur opendeed en met de mannen praatte. De meisjes kwamen dichterbij en glipten langs de drie mannen heen naar binnen.

'Dag papa', zei Linde.

'Dag schatjes', zei Flor. 'Ga maar naar binnen. Mama is in de keuken. Ik moet met die heren nog even naar het bos.'

'Wat moeten die in het bos?' vroeg Manon aan Linde. 'Die ene heeft gelakte schoenen aan. Die zullen er mooi uitzien na een boswandeling.'

'Ja', zei Linde. 'En die andere met zijn dure jas! Als hij tegen een tak aanloopt, gaat het groen er nooit meer uit!'

En giechelend liepen ze de keuken in waar mama in een grote kom met pannenkoekenbeslag roerde.

3 De boomhut brandt

'Oef, ze zijn weg', zuchtte Arend.

'Eindelijk', zei Wolf. 'Ik was al bang dat ze de hele namiddag zouden blijven.'

'Aaaah', kreunde Ever.

'Kom, laten we er gauw aan beginnen voor het te laat is', zei Wolf.

Ever keek hem schaapachtig aan.

'Het is toch niet gevaarlijk, hè?'

'Maar nee', zei Wolf kregelig. 'Er kan niets gebeuren. Volgens het boek duurt het nog geen seconde en dan is alles voorbij.'

'Maar wat als ik mij verbrand?'

Wolf zuchtte diep.

'Je verbrandt je niet', zei hij stellig. 'Maar goed, als je daar bang voor bent, dan zullen we extra voorzorgen nemen. Arend, loop zo snel je kunt naar de vijver en vul daar een emmer met water. Als hij zijn kont verbrandt, kan hij daarin gaan zitten.'

Arend knikte. Hij nam de oude plastic emmer waar ze ooit een tijdje stekelbaarsjes in hadden gehouden en klom naar beneden.

'Haast je een beetje', riep Wolf hem nog na door het raampje van de boomhut.

Arend knikte alleen maar en liep naar de vijver.

Tien minuten later was hij terug. Behoedzaam klom hij met de emmer in de boom, waarbij hij probeerde zo weinig mogelijk water te morsen. Toen hij eindelijk boven was, zette hij de emmer naast Ever op de grond.

'Zo, kunnen we dan eindelijk met ons experiment beginnen?' vroeg Wolf.

'Natuurlijk', zei Arend. 'Alleen nog dit: in de buurt van de vijver zag ik Flor, de boswachter.'

'Ja, en dan?'

'Als Flor alleen was geweest, zou ik het niet zo gek gevonden hebben. Maar er waren twee mannen bij hem die Frans spraken. Ik verstond er geen woord van, maar ze waren wel flink opgewonden. Ik denk dat ze ruziemaakten.'

Wolf haalde zijn schouders op.

'Ze spreken Frans', zei Ever. 'Zouden die misschien iets met Manon te maken hebben?'

'Dat denk ik niet', antwoordde Arend. 'Linde zei toch dat Manon alleen met de trein was gekomen.'

'Kom, laten we nu geen tijd meer verliezen', zei Wolf. 'Denk je dat het nu lukt?'

'Zonder twijfel', zei Ever.

De namiddag was al een flink stuk gevorderd en de zon scheen niet meer rechtstreeks naar binnen. In de hut was het schemerdonker. Ever ging op zijn knieën op de tafel zitten en stroopte zijn broek af Arend en Wolf stelden zich op aan weerszijden van zijn blote kont.

'Kijk, het is volle maan', lachte Arend.

Ever draaide zijn hoofd naar achteren en keek hem boos aan.

'Zeg, als je denkt dat het plezierig is om hier zo te zitten, doe het dan zelf.'

'Kalm, kalm', zei Wolf. 'Zorg maar dat je het op tijd zegt als er iets aankomt.'

'Hou jullie maar klaar', zei Ever. 'Ik voel mijn buik zwellen.'

Wolf haalde een lucifer uit het doosje en streek die aan. De hele boomhut lichtte ervan op.

'De rosse maan', proestte Wolf en hield de brandende lucifer nu vlak bij het achterste van Ever.

'Opgepast!' gilde Ever. 'Een, twee.., nu!'

Op hetzelfde moment liet hij een geweldige wind. De ontsnappende gassen vlogen meteen in brand en een halve seconde lang gloeide een blauwgele vlam op met een zucht van vuur die even gauw weer uitdoofde. Arend en Wolf stoven uit elkaar en schoten dan luidop in de lach.

'Gelukt! Het is gelukt! Zijn scheet brandt!'

Ook Ever lachte. Hij kon maar niet geloven dat de gassen uit zijn buik echt gebrand hadden. Hij trok zijn broek omhoog en ging zitten.

Hij was nog aan zijn gesp aan het frutselen, toen hij plots het vuur zag.

'Help! De boomhut staat in brand!'

Nu zagen Wolf en Arend het ook. Verrast door het prachtig gelukte experiment moest Wolf de brandende lucifer hebben laten vallen. Het droge mos dat tussen de takken was gestopt, was meteen in brand gevlogen. De vlammen likten al langs de takken van de eik waarop de boomhut gebouwd was.

'Brand! Brand!' krijste Ever.

'Schreeuw niet zo. Doe liever iets!' riep Wolf, maar zelf deed hij ook niets. Hij stond er verslagen bij.

'Water', riep Arend. 'We moeten water hebben!'

Hij keek om zich heen waar hij de emmer had gelaten die hij daarnet in de vijver gevuld had. Op hetzelfde moment zette Ever een stap achteruit, zijn ogen strak op het om zich heen grijpende vuur gericht. Te laat besefte hij dat hij de emmer omverliep.

'De emmer!' riep Arend.

Hij probeerde te redden wat er nog te redden viel, graaide naar de emmer en zette die recht. Er zat nog een klein beetje water in. Arend goot

het over het vuur, dat wel kiste, maar niet doofde. Daarvoor was er niet genoeg water.

'Sla de vlammen uit!' riep Wolf.

Ever greep een deken dat in de hoek lag en naar vocht rook. Hij begon ermee op de vlammen te slaan. Dat hielp. Spoedig waren de grote vlammen gedoofd, maar het mos smeulde nog na. Het zou elk ogenblik weer kunnen oplaaien.

'Ik haal meer water', schreeuwde Arend.

Vliegensvlug kroop hij met de lege emmer door het luik. Een paar tellen later stond hij op de grond en rende naar de vijver. Hij schepte zijn emmer vol water en wilde net weer vertrekken toen hij de boswachter zag. De twee Franssprekende mannen waren nog steeds bij hem.

'Hé, Arend! Wat doe je daar? Wat is er aan de hand?' riep Flor.

Arend keek hem onthutst aan.

'Eh..., het... de boomhut staat... in brand...', hijgde hij.

'Jongens, toch. Het is niet waar!' riep Flor ongelovig. Hij griste de emmer uit Arends handen en zette het op een lopen in de richting van de boomhut. Arend holde achter hem aan. Op een afstand volgden de twee mannen op een sukkeldrafje.

Flor kon veel sneller lopen dan Arend. Hij kwam het eerst bij de boomhut aan. Tussen de takken kringelde wat rook omhoog, maar vlammen waren er niet te zien. Met vier snelle passen klom Flor de boom in. Wolf en Ever keken hem beteuterd aan.

'Waar smeult het nog?' vroeg Flor.

'Alles is uit', zei Wolf stil.

'We hebben het... eh... uitgeplast', voegde Ever eraan toe.

Flor zuchtte opgelucht en er verscheen een flauwe glimlach op zijn lippen.

'Gelukkig maar', zei hij. 'Ik was al bang dat de Tikkebossen in de fik gingen.'

Voor alle zekerheid goot hij het water uit de emmer over de zwartgeblakerde plek.

Even later stonden ze met zijn allen beneden aan de boom. In de verte kwamen de twee mannen aangesukkeld.

'Luister, jongens', zei Flor. 'Een ding moeten jullie me beloven. Ik wil dat jullie nooit of nooit meer vuur maken in het bos. Zeker nu het al dagen zo droog is, kan het kleinste vlammetje het hele bos in lichterlaaie zetten. Geef mij nu maar die lucifers en laat het nooit meer gebeuren.'

Schuldbewust haalde Arend de lucifers uit zijn zak en gaf ze aan Flor. De twee mannen bekeken hen vol misprijzen en schudden hun hoofd. De drie jongens fietsten met hangende hoofden het bos uit. Een heel eind achter hen aan volgde Flor met de twee mannen.

4 Omkoperij

Els gooide een pannenkoek omhoog zodat hij in een sierlijke boog door de lucht draaide en netjes op zijn andere kant in de pan viel.

'Bravo!' riep Manon, die dat nog nooit gezien had.

'Bakt jouw mama dan nooit pannenkoeken?' vroeg Linde.

'Jawel', antwoordde Manon. 'Maar ze gooit ze niet omhoog. Ze draait ze voorzichtig met een spatel om. Dit vind ik veel leuker.'

Els lachte. Ze schoof een goudbruine pannenkoek op het bord van Manon en goot nieuw beslag in de pan.

'Waar blijft papa toch?' zei Linde ongeduldig. Els haalde haar schouders op.

'Even met twee heren naar het bos, zei hij daarstraks. Je kent hem, hé. Gelukkig hebben we niet op hem gewacht om pannenkoeken te eten.'

Linde beet een hap uit haar derde pannenkoek. Ze likte wat gemorste stroop van haar vinger. Manon was intussen al aan een vierde begonnen, maar die ging er niet meer zo vlot in als de eerste drie. Els draaide net het vuur uit en wilde aan tafel komen zitten om zelf een paar pannenkoeken te eten, toen Flor binnenkwam.

'Papa, eindelijk!' riep Linde. 'Maar je ziet helemaal rood. Wat is er?'

Flor zei niets, maar hij was duidelijk uit zijn gewone doen. Hij schoof aan tafel, smakte een pannenkoek op zijn bord en strooide er een schep bruine suiker over.

'Wat is er, Flor?' vroeg Els bezorgd.

Flor haalde zijn schouders op.

'Ach, het is altijd hetzelfde liedje. Weer twee van die

projectontwikkelaars die geen stukje groen kunnen zien of ze willen er wel een appartementsgebouw op neerzetten.'

'O', zei Els. 'Was het dat? Tja, die komen wel te laat. Je hebt ze toch gezegd dat de Tikkebossen binnenkort beschermd worden. Je rapport is af.'

Flor glimlachte.

'Daar ging het juist om. Of ik niet even mijn rapport wat wilde aanpassen. Of ik even wilde schrijven dat het stuk achter de vijver toch wat minder waardevol was voor de natuur. Dan kon dat uitgesloten worden van bescherming en dan konden ze het verkavelen om er huizen en appartementen te bouwen. Ze zouden me er goed voor betalen, zeiden ze.'

'Dat heb je toch niet gedaan, papa?' schreeuwde Linde.

Flor keek haar aan en glimlachte vermoeid.

'Natuurlijk niet, kindje. Als je je met zulke zaakjes inlaat, ben je verkocht. Daar begin ik niet aan, hoor. Dat is je reinste omkoperij.'

Els keek haar man aan.

'En wat zeiden ze toen je weigerde?'

'Dat stoorde me nog het meest', zei Flor treurig. 'Eerst werden ze boos. Dan dreigden ze dat ze hun zin wel zouden krijgen en dat ze nog andere middelen hadden om hun doel te bereiken. Je moet niet vragen wat. Zulke kerels zijn tot alles in staat.'

Manon volgde het gesprek al een hele tijd met open mond. Met twee handen hield ze haar pannenkoek vast, maar ze kwam er niet toe om erin te bijten. Toen Flor haar zo zag zitten, schoot hij in de lach.

'Ach, Manon, eet je pannenkoek maar op', zei hij lachend. 'Trek het je niet aan, meid. En geniet maar van de Tikkebossen, nu het nog kan.'

'Flor, zeg dat niet!' zei Els. 'Stuur maar gauw je rapport op zodat de bescherming er zo snel mogelijk komt.'

Flor knikte, maar hij keek alsof hij het zelf niet geloofde.

Linde keek naar haar lege bord en dacht na. Zolang ze hier woonde, was ze bijna elke dag in de Tikkebossen geweest. Dat sprak zo vanzelf. De Tikkebossen waren haar speelterrein. Daar was de boomhut van de bende van de mol. Daar had ze de fijnste momenten van haar leven beleefd. Ze had zo'n vreemd gevoel. Voor het eerst dacht ze dat dit misschien niet voor altijd zo zou blijven.

'Papa, er gaat toch niets gebeuren met de Tikkebossen? Er is toch plaats genoeg in het dorp om huizen te bouwen. Dat moet toch niet in het bos?'

'Nee, kindje. Wees maar gerust', zei Flor. 'Daar zorg ik wel voor. Er gebeurt niets met de Tikkebossen. Tenminste...'

Plots hield hij op met spreken.

'Wat, tenminste...', beet Linde.

'Ach, niets', ging Flor verder. 'Ik wilde zeggen: als jullie zelf wat oppassen. Je vriendjes hadden daarnet bijna het bos in brand gestoken.'

'Wat? Wie?' riep Linde verschrikt. 'Wolf? Ever? Arend? De jongens van de bende? We zijn pas nog bij ze geweest. Wat hebben ze gedaan?'

'Ach, niets', zei Flor. 'Een klein brandje in de boomhut. Meer niet. Ze hadden het zelf al geblust. Ik heb het gecontroleerd. Maar jullie moeten wel oppassen. Eén lucifer is genoeg om het hele bos te vernietigen.'

Linde keek naar Manon, die er wat beteuterd bij zat.

'Kom', zei Els. 'Wie wil er nog een pannenkoek? Jij, Manon?'

5 Mooie bips

'Snel', zei Linde. 'Ze zitten vast al op ons te wachten!'

De twee meisjes fietsten de straat uit in de richting van de Tikkebossen.

'Stom van ons! Het is al bijna elf uur. Dat we ons net nu moeten verslapen!'

'Ach, steek het maar op mij', lachte Manon, terwijl ze Linde probeerde bij te houden. 'Tegen mij durven ze toch niets te zeggen.'

'Nog niet', antwoordde Linde. 'Maar dat zal wel niet lang meer duren. Ik ken ze wel.'

De meisjes fietsten de ziel uit hun lijf. Ze draaiden de laatste hoek om en reden nu langs het rechte stuk onverharde weg dat naar de ingang van de Tikkebossen leidde.

'Om ter eerst nu', kraaide Linde en ze ging op de trappers staan.

Manon reageerde een ogenblik te laat en lag al twee lengtes achter. Maar ze was groter en sterker dan Linde en haalde haar beetje bij beetje in. Hijgend van de inspanning stoven ze in elkaars wiel langs de parkeerplaats.

'Linde! Wacht!'

Manon gooide plots haar remmen dicht en stopte. Linde was al dertig meter verder eer ze stilstond.

'Wat nu?' riep ze verbaasd. 'Kon je me niet inhalen?'

'Daar gaat het niet om', riep Manon. 'Kijk liever hier.'

Linde draaide haar fiets om en reed stapvoets tot bij Manon.

'Daar, op de parkeerplaats. Die witte Mercedes van gisteren.'

Linde zag de auto nu ook staan. Hij stond achter op de parkeerplaats, een beetje verborgen tussen de struiken.

'Die geven het blijkbaar nog niet op', zei Linde zacht.

'Moeten we je vader niet verwittigen?' vroeg Manon. Linde haalde haar schouders op.

'Ik zeg het hem vanavond wel. Tenslotte mag iedereen in de Tikkebossen wandelen als hij dat wil. Kom, de jongens wachten.'

Ze reden zij aan zij tot bij de boomhut. Al van ver zagen ze Wolf, Ever en Arend staan. De jongens stonden onder de boomhut en leunden tegen de stam van de eik. Tussen de struiken lagen hun fietsen.

'Zo, jullie komen toch nog!' riep Wolf hen toe, terwijl de meisjes naderden en van hun fietsen sprongen. Hij kruiste stoer zijn armen en lachte spottend:

'Ze zijn vast bang voor de zwemwedstrijd.'

'O,' antwoordde Manon gevat, 'nu is het al een echte wedstrijd. Ik dacht dat we maar gewoon voor de lol wat over en weer gingen zwemmen. Mij goed, hoor. Als je echt zo nodig wil laten zien wat je kunt, zal ik je niet tegenhouden.'

Linde proestte het uit. Arend en Ever beten op hun lippen. Alleen Wolf keek sip. Hij voelde zich niet helemaal op zijn gemak met Manon in de buurt. Wacht maar tot ze in het water sprongen. Dan zou hij haar wel een lesje leren.

'Zo, vertrekken we?' vroeg Arend, die ongeduldig werd.

'Even nog', zei Linde. 'Ik heb eerst nog een vraagje. Klopt het dat jullie gisteren de boomhut in brand gestoken hebben?'

'Dat was een ongelukje', zei Wolf. 'Het stelde niets voor.'

'Het was trouwens meteen geblust', voegde Ever eraan toe, die meteen hoopte dat de meisjes niet zouden vragen hoe hij het geblust had.

'Je ziet er haast niets van', zei Arend nog. 'Een kleine zwarte plek achter de tafel. Verder niets.'

'Ik begrijp er niets meer van', mijmerde Linde. 'Hoe kom je erbij om vuur te maken in onze boomhut? Ik vond gisteren al dat jullie zo raar deden. Eerst die bonen. Dan dat vuur. Dat had toch niets met elkaar te maken?'

'Neeneenee', suste Ever heftig. 'Helemaal niets. Puur toeval.'

'En? Nog last van je buik?' gniffelde Manon met een vleugje spot in haar stem.

'Nu niet meer', antwoordde Ever. 'Maar ik heb wel zowat de halve nacht op de wc gezeten.'

'Kom, jongens, laten we nu vertrekken', zei Arend gelaten. 'Het is zo middag.'

'Arend heeft gelijk', zei Linde kordaat. 'Vooruit, op jullie fietsen.'

De jongens raapten hun fietsen op en even later reden ze met zijn vijven langs het brede bospad dat naar de vijver leidde.

Ze fietsten langs de machtige beuken die een donkergroene gloed over het bos legden. Rechts stonden de roodbruine dennen, links van hen lag het dichte, natte bos vol wilg en eis. Het leek wel een ondoordringbaar oerwoud.

'Kijk daar!' riep Arend gesmoord. Hij reed voorop en gaf de anderen een teken om te stoppen. Drie reegeiten stonden nieuwsgierig midden op de weg, nauwelijks vijftig meter van hen verwijderd. De dieren keken hen strak aan alsof ze zich afvroegen wat die mensen daar deden. Dan wipte de eerste met een sierlijke sprong het struikgewas in en de andere volgden. Manon kon haar ogen niet geloven. Zoiets had ze in Parijs natuurlijk nog nooit gezien.

'Waren dat echte, wilde herten?' vroeg ze.

'Reeën', antwoordde Linde. 'Dat is een kleinere soort hert.'

'Er zitten er hier wel twintig in het bos', vulde Wolf aan, blij dat hij eindelijk iets gevonden had waarmee hij Manon kon overbluffen. 'We zien ze hier haast elke dag.'

'Hij overdrijft weer, hoor', kwam Ever tussenbeide. 'Zolang ik in de Tikkebossen kom, is het nog maar de vierde of de vijfde keer dat ik een ree zie. Dat is dus niet haast elke dag.'

'Jij hebt ook geen ogen in je kop', snauwde Wolf hem toe.

Verongelijkt stapte hij naast zijn fiets van het groepje weg en trapte pardoes in een verse hondendrol. Woest veegde hij zijn schoen schoon aan het gras.

'Wie heeft hier geen ogen in zijn kop?' zei Ever zachtjes, er wel zorg voor dragend dat Wolf het niet zou horen.

'Kom, jongens, niet kibbelen', zei Linde. 'Laten we gaan zwemmen.'

Wolf mokte nog een beetje, maar volgde de anderen toch toen ze naar de vijver fietsten. Ze gooiden hun fietsen onder de struiken en gingen bij elkaar zitten aan de rand van het water.

Dit was echt een heerlijk plekje. De zomerzon was warm, maar over de waterspiegel heen gleed een koele wind.

'Wie wil iets drinken?' vroeg Linde, terwijl ze haar picknicktas openritste en er een fles limonade uit haalde.

'Sleur jij altijd met zulke zware glazen flessen?' vroeg Ever, die zelf een brik appelsap uit zijn rugzak viste.

'Natuurlijk', zei Linde. 'Dat is veel beter voor het milieu, zegt mama. Zo'n fles wordt telkens opnieuw gebruikt.'

Tegelijkertijd draaide ze de fles open, nam een slok, veegde de hals van de fles met haar hand schoon en gaf de limonade door aan Manon.

'Heerlijk fris', zei Manon. 'Dat smaakt.' Ze gaf de fles aan Arend door.

Intussen zat Ever te prutsen om zijn brik open te krijgen, want hij had natuurlijk vergeten een schaar mee te nemen. Voorzichtig scheurde hij het afgetekende hoekje er af en gooide het in het gras.

'O... pardon', stotterde hij meteen, voor Linde zelfs maar de kans kreeg om er iets over te zeggen. Hij strekte zijn arm zo ver hij kon om het

weer op te rapen, maar kneep daarbij in de geopende brik, waardoor een hele gulp appelsap op zijn broek gutste. Iedereen lachte.

Arend had intussen zijn schoenen uitgeschopt en zijn T-shirt en zijn broek uitgetrokken. Zijn bleke, maar gespierde benen staken fel af tegen zijn blauwe zwembroek.

Ook Wolf had zijn zwembroek thuis al aangetrokken en was dus in een wip klaar. Ever had daar niet aan gedacht. Hij trok zijn trui uit en begon onhandig een handdoek rond zijn middel vast te maken om zich daaronder te verkleden.

'Kom, Manon', zei Linde. 'Wij verkleden ons in de struiken.'

Ze pakten hun spullen en verdwenen tussen het dichte gebladerte.

Arend stond al met zijn voeten in het water.

'Brrr... Het is nog koud', riep hij.

Ever probeerde intussen op één been in de opening van zijn zwembroek te stappen, maar hij verloor telkens zijn evenwicht. Pas toen hij tegen een boomstam aan leunde, wilde het lukken.

Wolf stond opzij te treuzelen. Hij probeerde onopvallend wat dichter bij de bosjes te komen waar de meisjes zich verkleedden. Vanuit zijn ooghoeken zocht hij tussen de bladeren of hij geen glimp kon opvangen van Manon in haar blootje. Maar plots sprong Linde in haar badpak tussen de struiken uit en stond vlak voor hem:

'Wel, loerder, wat doe jij hier?'

'Eh, niets', stotterde Wolf. 'Ik zocht... eh... mijn sok.'

'Je sok!' spotte Linde. 'Die zocht jij helemaal niet. Ik zie je sokken van hieruit liggen naast je kleren. Maak dat je wegkomt.'

Op dat ogenblik kwam ook Manon uit de bosjes. Ze droeg een roodgestreepte bikini en ze had haar donkere haar in een paardenstaart samengebonden. Wolf durfde haar haast niet aan te kijken. Rood als een klaproos draaide hij zich om en dook het water in, waar hij meteen afkoelde.

Ever was er intussen met veel moeite in geslaagd zijn zwembroek tot op zijn knieën te krijgen. Maar toen hij die het laatste stuk omhoog wilde trekken, schoof de handdoek los en viel naar beneden. Bliksemsnel trok hij zijn zwembroek omhoog.

'Mooie bips heb jij!' lachte Manon, die net voorbijkwam op weg naar het water.

Linde stond al op de oever en voelde met haar teen hoe warm het water was. Maar Manon nam meteen een aanloop en sprong wel drie meter ver in het water. Heel even ging ze kopje onder. Toen ze proestend weer bovenkwam, schudde ze het water uit haar haar en riep naar Linde:

'Waar blijf je? Je moet er meteen inspringen. Dan voel je de kou niet.'

Toen de bendeleden eindelijk alle vijf in het water zaten, begonnen ze een watergevecht waarmee ze de grootste pret hadden. De jongens spatten de meisjes nat, maar die lieten zich niet doen. Rug aan rug spatten Linde en Manon met handen en voeten het water in het rond.

'Kom, ik zwem tussen je benen door', riep Arend naar Linde.

Linde ging wijdbeens in het water staan, terwijl Arend achter haar onder water verdween. Het duurde even voor hij haar gevonden had in het troebele water. Hij zwom echter helemaal niet tussen haar benen door, maar tilde haar op zijn schouders uit het water. Linde schaterde het uit.

'Vooruit, Wolf, nu jij!' riep ze.

Wolf liet zich dat geen twee keer zeggen. Hij dook achter Manon naar beneden en even later duwde hij haar met een zalig gevoel op zijn schouders uit het water.

'Kom, we spelen waterridder. Ever is de scheidsrechter', riep Arend.

Ever knikte een beetje schaapachtig. Hij had natuurlijk ook liever een meisje op zijn schouders gehad. Maar er waren er maar twee en bovendien wist hij niet eens zeker of hij wel rechtop zou kunnen blijven

met zo'n gewicht in zijn nek.

Wolf en Arend stonden nu vlak tegenover elkaar. Manon greep Lindes pols beet en trok haar arm opzij. Arend wankelde even, maar kon zich rechthouden. Nu was het de beurt aan Linde. Ze sloeg haar linkerarm om de nek van Manon en wrong naar links en naar rechts. Zowel Wolf als Arend moesten voortdurend bijsturen om niet te vallen. Uiteindelijk slaagde Linde erin Manon uit evenwicht te krijgen. Maar de Parijse gaf het nog niet op. Ze sloeg haar benen kruiselings rond de hals van Wolf, die even naar adem hapte. Nog liet Linde niet los. Ze trok aan Manons nek en omdat Arend intussen een stap opzij zette, draaide Manon om Wolfs hals heen tot ze achterstevoren op zijn schouders zat. Met één hand hield ze zich vast in de nek van Wolf, waardoor ze zijn gezicht tegen haar buik drukte. Dat was te veel voor de bendeleider. Hij kreeg helemaal geen adem meer, wankelde op zijn benen, zeilde nog twee stappen opzij waarna hij achterover in het water viel. Omdat Manon echter nog steeds Lindes pols vasthield, tuimelden zij en Arend ook het water in. Naar lucht happend kwamen ze alle vier weer boven, schaterend en proestend.

'Linde en Arend hebben gewonnen', riep Ever, die allang blij was dat hij zelf niet kopje onder hoefde te gaan.

'OK', zei Manon tegen Wolf. 'Wij hebben verloren. Allebei. Dat is een goed uitgangspunt voor onze wedstrijd.'

'Onze wedstrijd?' vroeg Wolf.

'Of was je dat al vergeten?' grapte Manon.

6 De zwemwedstrijd

Wolf was het niet vergeten. Het verwonderde hem veeleer dat Manon er telkens opnieuw over begon. Ze wist vast niet waar ze het over had. De overkant van de vijver was een heel eind. Hij was er bijna zeker van dat Manon dat nooit zou halen. Misschien moest hij haar wel halverwege uit het water redden. Hij zag zichzelf al in de rol van de held die een meisje van de verdrinkingsdood gered had. Of zou hij maar voorzichtig zijn en haar niet al te veel op de proef stellen?

'Als we nu eens naar het eilandje zwemmen', zei hij voorzichtig.

'Welk eilandje?' vroeg Manon.

Wolf wees het groene eiland aan midden in de vijver. Ze waren er wel vaker naartoe gezwommen. Zelfs Ever kon dat makkelijk halen, al had hij er dubbel zoveel tijd voor nodig als Wolf.

'Bedoel je dat eiland daar vlakbij?' vroeg Manon. 'Noem je dat een wedstrijd? Je kunt er bijna naartoe wandelen.'

'Ja, goed', zei Wolf. 'Wat wil je dan?'

'Jij wilde naar de overkant zwemmen. Ik dus ook.'

'OK', kwam Linde tussenbeide. 'Zwemmen jullie om het eerst naar de overkant, dan zwemmen wij intussen rustig naar het eilandje. Als jullie uitgerust zijn, komen jullie ook maar daarheen.'

'Waarom uitrusten?' zei Manon verwonderd. 'We zwemmen naar de overkant en vandaar gelijk door naar het eilandje. Dan kunnen jullie ons zien aankomen en zeggen wie het eerst is.'

Wolf hapte naar adem. Wat bezielde die meid? Hij was al wel eens vaker naar de overkant gezwommen. Maar dan was hij heus wel aan wat

uitrusten toe. Meteen door naar het eilandje? Dat was dan anderhalve keer zo ver!

'Wat denk je, Wolf?' vroeg Arend. 'Je zegt zo weinig.'

'Neenee, voor mij is het goed', mompelde Wolf snel. 'Ik dacht alleen maar... of...'

'Of ik het wel zou kunnen?' hielp Manon hem met een lachje om haar mond.

'Eh... ja, misschien wel. Ik heb jou nog nooit zien zwemmen. En jij hebt ook nog nooit in deze vijver gezwommen. Het is verder dan het lijkt, hoor.'

'Voor mij is het goed', zei Manon zelfverzekerd. 'Als je klaar bent, zeg je het maar.'

'Ja..., natuurlijk ben ik klaar', zei Wolf onzeker.

'OK, laten we dan vertrekken.'

Linde zou het startsein geven. Ze legde nog eens precies uit hoe ze moesten zwemmen: recht op die grote spar af die aan de overkant stond; daar even helemaal uit het water komen, omdraaien en naar het eilandje zwemmen. Wie daar het eerst op het droge aankomt, is gewonnen.

Ze knikten allebei dat ze het begrepen hadden. Ze klauterden op de oever en gingen klaar staan bij de waterlijn.

'Klaar voor de start! Drie, twee, één... Start!'

De stem van Linde kaatste helder op het water en werd meteen gevolgd door een ferme plons toen Manon en Wolf tegelijk in het water sprongen.

'Vooruit, Wolf!' riep Arend.

'Er op los, Manon!' schreeuwde Linde.

Ever keek ze lachend achterna en begon toen alvast zelf op zijn dooie gemak in de richting van het eilandje te zwemmen. Linde en Arend bleven nog even kijken naar de wedstrijdzwemmers, maar zwommen toen zelf achter Ever aan.

Wolf en Manon waren mooi tegelijk vertrokken en bleven de eerste slagen ook netjes naast elkaar. Wolf haalde uit met lange, krachtige slagen. Na elke slag kwam zijn hoofd even boven water om adem te halen. Tegelijk keek hij dan hoe Manon vorderde. Hij had gehoopt dat ze schoolslag zou zwemmen, zoals de meeste meisjes die hij kende. Maar Manon crawlde net als hij, met lange, stevige slagen. Na elke slag hield ze heel even haar armen stil langs haar lichaam om zo ver mogelijk voort te glijden voor ze aan een nieuwe slag begon.

Na een paar tientallen meters had Wolf een lengte voorsprong. Eindelijk, dacht hij en hij probeerde zijn snelheid nog iets op te voeren. Dat ging goed. Hij hoorde de slagen van Manon steeds verder achter zich. Het gaf hem nieuwe moed en meteen dacht hij er weer aan dat hij haar misschien toch nog uit het water zou moeten redden. Hij versnelde zijn slagen nog een beetje.

Manon zwom nu op zowat twee en een halve lengte achter Wolf. Maar ze maakte zich daar allerminst zorgen om. Ze bleef rustig in hetzelfde tempo verder zwemmen, zonder ook maar iets te versnellen of te vertragen. Alleen stak ze af en toe haar hoofd wat hoger uit het water om te zien of ze nog steeds recht op de spar af zwom.

Rechts van hen gleed het eilandje voorbij. Wolf begon dieper en sneller te ademen. Soms moest hij zijn hoofd al uit het water halen nog voor zijn slag helemaal uitgedeind was. Langzaamaan haalde Manon haar achterstand weer in, hoewel ze zelf geen centimeter sneller zwom dan bij het begin.

Toen ze driekwart van de weg hadden afgelegd, waren ze weer op gelijke hoogte. Wolf werd er zenuwachtig van. Hij keek voortdurend opzij en hapte steeds meer naar adem. Manon gunde hem nauwelijks een blik. Ze ademde nog altijd even regelmatig en hield alleen de spar in het oog.

Intussen waren Linde, Arend en Ever op het eiland aangekomen.

Ever het laatst, hoewel hij als eerste vertrokken was. Ze liepen naar de overkant en keken naar de zwemmers. Van op het eiland was het moeilijk te zien wie voorop lag. Ze leken op gelijke hoogte.

Niets was minder waar. Met elke slag won Manon een paar centimeter. Toen ze misschien nog veertig of vijftig meter van de overkant verwijderd waren, had het meisje al een volle lengte voorsprong. Wolf zag haar voeten vlak naast zijn hoofd en raakte er helemaal van in de war. Hij hapte te vlug naar adem, waardoor hij een gulp water naar binnen kreeg, dat hij er eerst weer uit moest hoesten. Dat kostte hem meteen een tweede lengte. Hij probeerde te redden wat er nog te redden viel, maar hij slaagde er maar nauwelijks in zijn achterstand niet nog groter te laten worden. Die meid leek een overschot aan adem te hebben. Wacht maar, dacht hij: als ze aan de overkant waren, zou ze toch wel heel even op adem moeten komen. Misschien konden ze dan toch weer samen vertrekken naar het eilandje. En dan zou Manon eindelijk ook wel eens op haar adem gaan trappen.

Pas toen Manon op de oever klauterde, zagen Linde, Arend en Ever hoe groot haar voorsprong al was. Linde maakte een luchtsprong van plezier. Arend en Ever keken elkaar verwonderd aan. Zou Wolf zich laten verslaan door een meisje?

Manon stond nu hijgend op de oever. Ze liep de vijf, zes meter tot bij de spar, tikte die aan en liep meteen terug om weer in het water te springen. Intussen was Wolf ook aan land geklauterd, maar hij draaide zich meteen op de oever om en sprong weer in het water. Manon zag wat er gebeurde en besefte te laat dat er niets afgesproken was over die boom aantikken. Stom van haar, al vond ze het toch ook niet helemaal netjes van Wolf. Die zwom inmiddels al drie lengtes voorop toen zij weer in het water sprong.

Op het eilandje barstte de discussie los. Ze hadden natuurlijk ook gezien dat Wolf meteen weer in het water was gesprongen en dat Manon

kostbare tijd had verloren door tot bij de spar te lopen. Linde was razend. Ze hadden natuurlijk beter moeten afspreken. Als Wolf deze wedstrijd zou winnen, zouden ze het nog jaren mogen horen.

Maar Manon was een vechtersbaasje. Ze zwom met dezelfde, krachtige slagen van daarnet achter Wolf aan. Maar de afstand tussen beiden bleef even groot. Wolf had weer moed geschept uit zijn voorsprong en vergat even dat hij op zijn adem trapte. Maar hij kon dat natuurlijk niet blijven negeren. Al vlug voelde hij het gebrek aan zuurstof weer groeien. Zijn longen leken te barsten toen hij ze tussen twee slagen volzoog. Maar zelfs dan waren ze nog te klein om hem de energie te geven die hij nodig had.

Manon haalde hem langzaam maar zeker weer in. Halverwege tussen de oever en het eiland was ze hem tot op één lengte genaderd. Toen kreeg Wolf de genadeslag. Hij zat helemaal door zijn adem. Hij kon niet meer. Met enkele stevige slagen zwom Manon hem voorbij. Toen ze tien slagen later even vluchtig achterom keek, omdat ze Wolf niet meer hoorde, zag ze zijn verkrampte gezicht al heel ver achter haar. Wolf zwom nog wel, maar hij ging haast niet meer vooruit. De afstand tussen hen werd nu zo snel groter dat de bendeleden op het eiland begrepen dat Wolf de duimen moest leggen. Linde juichte en moedigde Manon aan. Toen ook Ever 'Bravo, Manon!' begon te roepen, durfde zelfs Arend zijn leider af te vallen en begon ook hij Manon aan te moedigen.

Manon lachte hen hijgend toe toen ze uit het water klauterde. Ze draaide zich om en zag hoe Wolf misschien wel veertig meter achter haar aan zwom. Het leek wel of hij helemaal niet meer vooruitkwam.

Linde omhelsde Manon.

'Proficiat!' zei ze. 'Hoe heb je dat voor elkaar gekregen?'

Ook de jongens stonden nu rond Manon. Die hijgde en lachte tegelijk. Niemand bekommerde zich nog om de arme Wolf, die nog steeds in het water lag te plonsen.

'Hé, waar is Wolf?' riep Manon plots.

Ze keken allemaal naar de vijver, maar Wolf was nergens te bespeuren. Of toch? Daar leek iets te drijven. Zonder ook maar een ogenblik te verliezen, dook Manon weer het water in. Met krachtige slagen zwom ze in de richting waar ze Wolf voor het laatst gezien hadden. Linde en Arend zwommen haar achterna. Alleen Ever bleef met een bang hart aan de kant staan. Wolf zou toch niet verdrinken, hoopte hij.

In geen tijd was Manon bij Wolf. Hij lag doodstil in het water, maar verdronken was hij niet. Dat zag Manon meteen. Zijn borstkas ging nog altijd hevig op en neer om de verloren adem in te halen.

Toen hij Manon zag, greep hij haar meteen vast. Manon maakte zijn hand los, greep hem stevig onder zijn armen en zwom zo ruggelings terug naar de kant. Halverwege kwamen Linde en Arend haar helpen. Samen trokken ze Wolf op het droge. Hij bleef doodstil liggen met halfgeopende ogen die heel treurig keken.

'Moeten we hem geen mond-op-mondbeademing geven?' vroeg Ever bezorgd.

Manon schoot in de lach.

'Neen, dat heeft hij echt niet nodig', zei ze. 'Laat hem maar even uithijgen. Hij komt er wel weer bovenop.'

'Kramp... Ik kreeg kramp in mijn been', zei Wolf ten slotte toen hij weer wat op adem was gekomen. 'Ik kon niet meer verder. Anders...'

'Anders wat?' vroeg Linde bliksemsnel.

'Anders had ik het vast gehaald. Zonder die kramp, bedoel ik.'

'Ach, ventje, schei toch uit', spotte Linde. 'Je zat er helemaal door. Je adem was te kort. En bovendien, je hebt vals gespeeld. Je hebt aan de overkant niet eens de boom aangetikt zoals Manon.'

Nog voor Wolf kon protesteren, kwam Manon tussenbeide:

'Dat mag je niet zeggen, Linde. Daar was niets over afgesproken. Ik

dacht alleen met mijn stomme kop dat het zo moest. Ik had maar beter moeten nadenken.'

Wolf richtte zich half op en zei:

'Je hebt gewonnen, Manon. Jij bent de sterkste.'

Je zag duidelijk dat het hem moeite kostte om zijn nederlaag toe te geven, maar hij deed het toch maar. Manon keek hem aan, lachte en viel op haar knieën naast hem.

'En jij, je hebt je best gedaan. Je zwemt lang niet slecht, hoor, weet je.'

En ze gaf hem een klinkende zoen op zijn wang. Wolf werd er op slag helemaal rood van.

'Jammer', zei Arend.

'Wat jammer?' vroegen Manon en Linde tegelijk.

'Hij vindt het vast jammer dat je hem geen mond-op-mondbeademing hebt moeten geven', lachte hij. Wolf schoot rechtop, greep Arends benen vast en even later tuimelden ze allebei over de grond. De anderen lachten.

'Laten we nu wat gaan rusten en van de zon genieten', zei Linde. 'Het is middag. Over een uurtje zwemmen we terug om te picknicken.'

Ze gingen liggen om wat te zonnen, de drie jongens bij elkaar, de twee meisjes samen wat verderop.

'Dat heb je prachtig gedaan, Manon', fluisterde Linde haar in het oor. 'Wolf zingt meteen drie toontjes lager en dat is veel gezelliger zo. Hoe heb je dat toch voor elkaar gekregen? Wolf is heus geen slechte zwemmer.'

Manon giechelde in haar vuistje.

'Dat klopt', zei ze. 'Maar ik ook niet. Aan niemand vertellen, hé, maar vorige maand won ik het kampioenschap langeafstandszwemmen van alle Parijse scholen. Stilhouden, hoor!'

Linde had moeite om niet luidop in de lach te schieten. Ze draaide

zich op haar rug, genoot van de warmte van de zon en viel bijna meteen in slaap.

7 Brand! Brand!

Ever wist niet hoelang hij geslapen had: een halfuur, een uur? Misschien nog langer zelfs. In elk geval was hij wakker geworden van de koude. Hij knipperde met zijn ogen en merkte nu pas dat hij in de schaduw lag van een boom. De zon was blijkbaar al een heel eind opgeschoven. Dus toch langer dan een uur.

Ever keek om zich heen. De anderen sliepen blijkbaar nog. Het leek allemaal rustig en vredig, maar toch. Er was iets dat niet klopte. Een geluid. Een vage geur. Iets wat hier niet thuishoorde.

Hij ging rechtop zitten en keek om zich heen. De vijver zag er even stil en rustig uit als altijd. Een paar kraaien vloog krijsend over, maar ook dat was niet ongewoon. Ever keek naar de anderen. Wolf lag op zijn zij en ademde rustig. Arend lag een meter verder, nog net in de zon, en snurkte. Dichter bij het water lagen de meisjes, dicht tegen elkaar aan. Ever glimlachte. Hij beeldde zich vast maar wat in. Akelig gedroomd misschien. Wat had hij ook alweer gedroomd? Hij wist het niet meer.

Pas toen hij zich omdraaide, besefte hij wat er mis was. In de verte achter de bomen, aan de kant van de vijver waar hun kleren lagen, steeg rook op. Ever knipperde nog eens met zijn ogen, om zeker te zijn dat hij niet meer droomde. Hij ging rechtop staan en keek naar de donkere rook die in hevige kronkelingen opsteeg uit het bos. Natuurlijk, die geur, die brandgeur! Dat had hij geroken!

'Brand! Brand!' riep hij, minder luid dan hij gewild had. Hij liep meteen naar de jongens en schudde ze wakker. Dan naar Linde en Manon.

'Wakker worden. Het bos brandt!' riep hij.

Even later stonden ze met zijn vijven ontzet te kijken naar de overkant. De Tikkebossen stonden in brand. Dat was duidelijk. Je kon de vlammen al zien. Ze likten aan de bomen, schoten omhoog tot in de kruinen en kronkelden zich rond de stammen om ten slotte in een rookpluim op te stijgen.

'Dat kan niet', zei Linde. 'De Tikkebossen in brand!' Ze huilde.

'Onze kleren liggen aan de overkant', zei Arend.

'En onze picknick', zei Ever, die honger had.

Ze doken meteen alle vijf het water in en zwommen naar de plek waar ze hun kleren hadden achtergelaten. Toen ze op de oever aankwamen, konden ze het krakende geluid van de brandende bomen duidelijk horen.

In een mum van tijd waren ze aangekleed. Ze hadden hun kleren zomaar over hun kletsnatte badpak aangetrokken, want er was geen tijd om zich af te drogen. Ze graaiden hun spullen bij elkaar en sprongen op de fiets. Zo snel ze konden, fietsten ze het pad af in de richting van het clubhuis. Net voor ze de bocht in de weg namen, stoof een ree in paniek de weg over. Het dier was duidelijk opgejaagd door het vuur.

De bendeleden draaiden de hoek om, maar Wolf, die voorop reed, gooide meteen zijn remmen dicht. Vijftig meter verderop woedde het vuur. De vlammen gierden langs de stammen en allevijf voelden ze de verzengende hitte op hun voorhoofd.

'Langs hier kunnen we niet verder', riep Wolf.

Even bleven ze stil staan kijken naar het verwoestende vuur.

Linde schudde langzaam haar hoofd. Ze kon maar niet begrijpen dat de Tikkebossen brandden.

'Vooruit, rechtsomkeert', riep Arend. 'We moeten het bos uit langs de andere kant. Als we het pad langs de vijver volgen, komen we vanzelf bij de andere uitgang.'

Arend schoot meteen weg, gevolgd door Wolf en de meisjes. Ever, die van de korte pauze gebruik had gemaakt om een koek in zijn mond te stoppen, vertrok als laatste.

Ze trapten zo hard ze konden voor het verzengende vuur uit. Al vlug waren ze weer bij de plek waar ze zich verkleed hadden, maar daar reden ze voorbij.

'Snel', riep Wolf, terwijl hij zich half achterom draaide. 'Rechts van ons brandt het ook al. We moeten voorbij het vuur zijn voor het de vijver bereikt.'

De hitte werd ondraaglijk. Van over de vijver stak een koele wind op, aangezogen door het enorme vuur rechts van hen.

'O, nee! Kijk daar!' riep Linde.

Vanuit het bos rende een eekhoorn in paniek de weg op. Het arme diertje brandde als een fakkel. Overal waar het liep, begon alles te branden.

'Zo staat meteen het hele bos in brand', zuchtte Linde.

Waar het pad de vijver verliet, was het vuur al tot tegen de weg genaderd.

'Vlug', riep Wolf en stoof samen met Arend voorbij de vuurhaard. Zo gauw ze voelden dat de hitte afnam, sprongen ze van hun fiets. Linde en Manon volgden op zowat vijftig meter. De struiken langs de kant van de weg brandden al hevig. Op sommige plekken was het vuur al over de weg gesprongen, naar de smalle strook bosjes tussen de weg en de vijver. Manon en Linde fietsten naast elkaar door de verzengende hitte.

Plots stopte Manon.

'Ever! Waar is Ever?' riep ze.

Ook Linde ging op de rem staan, al schroeide de gloed haar wangen en haar blote benen. Ze keken achterom. Ever was nergens te bekennen.

Zonder er bij na te denken, maakte Manon rechtsomkeert. Linde

aarzelde een halve seconde, maar volgde toen haar vriendin. Toen Wolf zag wat er gebeurde, begon hij te tieren.

'Stomme grieten! Kom terug! Jullie rijden recht het vuur in!'

'Ever is achtergebleven', zei Arend.

'Dat zie ik ook wel', snauwde Wolf. 'Maar daarom moeten ze nog niet alle drie in het vuur omkomen.'

'We moeten ze achterna', zei Arend nog.

'Ben je gek? Daar ontsnapt niemand meer uit. We moeten hulp zoeken. Kom.'

Arend aarzelde nog even. Hij zag hoe het vuur nu de bosjes naast de vijver al helemaal in lichterlaaie had gezet.

'Linde? Ever? Manon?' zei hij zachtjes voor zich uit. En toen begon hij stilletjes te huilen.

'Kom', zei Wolf. 'Laten we hulp gaan zoeken.'

8 Rubberbootje

Ever was doodsbang. Hij lag op de grond, naast zijn fiets. Zijn knie deed pijn. En de vlammen naderden. De rook kriebelde in zijn keel. Hij was gevallen toen hij met zijn voorwiel op een boomwortel was gereden.

'Nu ga ik zeker dood', zei hij zachtjes voor zich uit. Het brandende hout voor hem knetterde en knalde. Achter hem lag de vijver.

'Daar moet ik naartoe', dacht hij. 'Daar is koel water. Daar kan ik ontsnappen.'

Maar hij bewoog niet. Hij leek wel verlamd.

De rook prikte in zijn ogen. Het leken wel wolken. Dikke, prikkende wolken die hem helemaal omringden. Hij zag niets meer.

'Vaarwel, jongens', zei hij nog. 'Vaarwel, bende van de mol.'

En toen hoorde hij zijn naam roepen. Even nog dacht hij dat het misschien wel de engelen in de hemel waren die hem riepen. Maar toen herkende hij de stem van Linde.

'Ever! Ever! Waar ben je?'

'Hier', riep hij zwakjes en hij probeerde overeind te krabbelen.

Even later zag hij de engeltjes door de wolken priemen. Ze leken op Manon en op Linde.

'Ever, wat doe je hier? Kom gauw', riep Manon.

Pas toen Linde hem aan zijn arm rechtop probeerde te trekken, besefte Ever dat hij nog niet dood was.

'Vlug. We moeten hier weg', zei Linde.

'Kom', zei Manon. 'Deze kant op!'

'Mijn fiets', probeerde Ever nog. 'Mijn fiets ligt hier nog.'

'Vergeet je fiets nu maar', zei Linde. 'Daar heb je niets meer aan.'

Ook de meisjes hadden hun fiets achtergelaten. Ze waren nu langs alle kanten door het vuur omringd. Alleen de vijver bood nog een uitweg. Hoestend en met hun ogen knipperend tegen de rook probeerden ze het water te vinden. Linde en Manon hadden elk een arm van Ever beetgepakt en sleurden hem mee het water in.

Toen hij het koude water aan zijn benen voelde, scheen Ever weer bij te komen.

'We moeten hier weg', zei hij.

'Ja', zei Linde. 'Het bos brandt tot aan de oever.'

'Laten we naar het eilandje zwemmen', stelde Manon voor. 'Daar zijn we veilig.'

Linde knikte. Ever zuchtte. Hij zag ook wel dat er geen andere uitweg was.

'Kom', zei Manon. 'Zwem maar. Ik blijf bij je.'

Ever begon langzaam in de richting van het eilandje te zwemmen. Manon zwom dicht tegen hem aan en Linde volgde op een paar meter. Het koude water voelde heerlijk aan na de verschroeiende hitte van het brandende bos.

'Waar zijn Wolf en Arend?' vroeg Ever plots ongerust.

'We zijn door het vuur van elkaar gescheiden', zei Linde. 'Maar zij stonden aan de goede kant. Ik denk niet dat we ons over hen veel zorgen moeten maken. Ik hoop maar dat ze hulp gaan halen.'

Toen ze ongeveer halverwege waren, gaf Manon een teken om stil te zijn.

'Kijk daar! Een bootje', zei ze.

Nu zag Linde het ook. Alleen Ever had zoveel moeite om watertrappend boven te blijven dat hij het rubberbootje niet kon zien, maar hij wilde het graag geloven.

'Dat lag er daarnet niet', zei Linde. 'Ik weet het zeker.'

Manon knikte.
'We zouden het gezien hebben toen we op het eiland waren', zei ze. 'Iemand is met het rubberbootje aangekomen nadat wij het eiland hebben verlaten.'
Stil zwommen ze verder naar het eiland. Ze klauterden op de oever aan de tegenovergestelde kant van het rubberbootje. Ever huiverde. Zijn kletsnatte kleren waren zwaar en hij had het koud. Ze verborgen zich alle drie achter de struiken en overlegden fluisterend wat ze zouden doen.
'Er is iemand op het eiland. Maar wie?' vroeg Linde zich af.
'Laten we gaan zoeken', zei Manon. 'Misschien is het wel een wandelaar die ook door de brand verrast is en naar hier is ontsnapt.'
Linde haalde haar schouders op.
'Mogelijk', zei ze. 'Maar het zou me toch verwonderen. We hebben niemand gezien in het bos. En op de parkeerplaats...'
Plots stokte haar stem en tegelijk met Manon riep ze gedempt:
'Hé, de witte Mercedes!'
'Ik was die al helemaal vergeten', zei Linde.
Ze legde aan Ever uit hoe ze vanmorgen, toen ze naar de boomhut fietsten, een witte Mercedes tussen de struiken achter op de parkeerplaats hadden gezien.
'Ja, en wat zou dat?' vroeg Ever.
'Het was diezelfde Mercedes van die twee mannen die gisteren met papa ruzie hebben gemaakt.'
Nu herinnerde Ever zich dat de boswachter gisteren na het brandje in de boomhut vergezeld was geweest van twee netjes geklede heren.
'O, die', zei hij. 'En die waren vandaag weer in het bos?'
'Waarschijnlijk wel', zei Manon. 'We hebben de mannen zelf niet gezien, maar hun wagen stond er wel.'
'Ze voeren iets in hun schild', zei Linde beslist. 'Ik begin mij af te vragen of zij iets met de brand te maken kunnen hebben.'

'Ik wil zeker zijn voor ik iemand beschuldig', zei Manon. 'Kom, laten we ze zoeken.'

'Is dat nu wel verstandig?' vroeg Ever bezorgd. 'Als ze echt het bos in brand gestoken hebben, zijn ze ook in staat om ons iets aan te doen.'

'Blijf jij maar hier', suste Linde. 'Verberg je in de bosjes en hou je stil. Wij gaan wel kijken.'

Ever haalde opgelucht adem. Al die gevaarlijke dingen waren niets voor hem. Bovendien rilde hij van de kou in zijn natte kleren. Als hij maar niet ziek werd.

'Wees voorzichtig', zei hij nog toen Manon en Linde wegslopen.

'Wees maar gerust', zei Linde en ze knipoogde naar hem.

De twee meisjes kropen door het dichte struikgewas naar het midden van het eiland, waar het iets hoger was. Van op het heuveltje konden ze door de takken heen het rubberbootje zien dobberen. Verder niets.

'Ze kunnen toch niet weg zijn', vroeg Linde zich half luidop af. 'Het bootje ligt er nog.'

'Stil! Kijk daar!'

Manon wees met haar vinger de plek aan waar Linde moest kijken. Eerst zag ze niets. Maar plots bewoog er iets tussen de struiken. Linde hield haar adem in.

'Ik zie ze', fluisterde ze.

'Ze zijn met twee', antwoordde Manon. 'Ik zie ze allebei bewegen.'

'Kom, we sluipen dichterbij.'

Op handen en knieën kropen de meisjes de heuvel af. Ze zorgden ervoor dat ze goed verborgen bleven tussen de bladeren. Beetje bij beetje schoven ze dichter bij het tweetal.

'Zie jij wat ze daar uitspoken?' vroeg Linde.

'Neen', zei Manon. 'Maar ze hebben het wel druk, zo te zien.'

'Het lijkt wel of ze een put aan het graven zijn.'

'Dat dacht ik ook al', fluisterde Manon.

De meisjes slopen nog dichterbij. Ze lagen nu plat op hun buik op nauwelijks tien meter van de mannen. Die zaten op hun knieën voor de put die ze zopas gegraven hadden. Over hun mooie pak hadden beide mannen een overall aangetrokken, die trouwens helemaal onder het slijk zat. Aan hun voeten hadden ze rubberlaarzen die ook vuil waren. Zonder een woord te zeggen, trokken ze de laarzen uit en gooiden ze in de put. Dan trokken ze hun overalls uit en gooiden die bij de laarzen. Afgezien van hun vuile handen zagen ze er weer even onberispelijk uit als toen Linde en Manon ze voor het eerst gezien hadden. Een van de mannen had een plastic tasje bij zich waaruit hij hun glimmende, gelakte schoenen viste. Ze trokken ze aan en gooiden vervolgens onhandig de put weer dicht, goed oplettend dat ze zich daarbij niet meer vuil maakten.

De ene zuchtte, keek achterom naar het brandende bos en knikte goedkeurend.

'*Voiçi! C'est accompli*', zei hij.

'Wat zegt hij?' fluisterde Linde.

'Hij spreekt Frans', antwoordde Manon. 'Hij zegt dat alles klaar is nu.'

'*Et le lotissement, ça s'arrangera, penses-tu?*' zei de grootste van de twee.

'*Demain, je vais le régler*', antwoordde de kleinste en hij lachte in zijn binnenste.

'Wat zeggen ze?' vroeg Linde.

'Hij gaat morgen iets regelen', legde Manon uit. 'Iets met een *lotissement*.'

'Een wat?'

'Ja, een *lotissement*, hoe zeg je dat in het Nederlands?'

'Aan mij moet je dat niet vragen. Ik ben al zo slecht in Frans', zei Linde.

Manon zuchtte.

'Wacht even', zei ze. 'Hoe noemde je vader dat gisteren ook alweer? Wat waren ze van plan met het bos?' Linde dacht na.

'Er huizen bouwen. Dat zouden ze doen. Hé, wacht... bedoel je verkavelen?'

'Precies, een verkaveling. Dat is het', antwoordde Manon.

De twee mannen leken nu klaar te zijn. De kleinste haalde een pakje sigaretten uit zijn zak en stak er een in zijn mond. Dan zocht hij in de zakken van zijn jasje, van zijn broek.

'*Merde, mon briquet! Je l'ai perdu! As-tu des allumettes?*'

De andere schudde met zijn hoofd, zocht nog even in zijn zakken en haalde toen zijn schouders op.

'Hij is zijn aansteker kwijt', fluisterde Manon. Linde knikte.

De kleinste was duidelijk uit zijn humeur, stak de sigaret weer in het pakje en draaide zich om. Voorzichtig, om zijn gelakte schoenen niet vuil te maken, liep hij in de richting van het rubberbootje. De andere volgde. Toen hij bij het water kwam, waste hij zorgvuldig het vuil van zijn handen en veegde ze daarna schoon aan het gras. De andere deed hem na.

Aan de andere kant van het eiland werd Ever ongerust. De meisjes waren al zo lang weg. Er zou toch niets gebeurd zijn? Hij stond op en keek om zich heen. Niemand te zien. Ever haalde diep adem om zijn angst te overwinnen en besloot de meisjes te gaan zoeken.

Manon en Linde zagen ondertussen hoe de mannen in het bootje wilden stappen. Net op dat moment kwam Ever langs de oever aangewandeld alsof er helemaal niets aan de hand was. Linde zag hem het eerst en schrok. Bijna was ze opgesprongen, maar nog net op tijd

bedacht ze zich.

'We moeten hem verwittigen', zei Manon.

Ze ging half rechtop zitten en probeerde naar Ever te zwaaien. Maar het was al te laat. De grootste had hem gezien en stootte zijn maat aan. Die schrok hevig toen hij de jongen daar zag lopen.

Ever schrok minstens even hard toen hij de mannen zag. Zijn mond viel wijd open. Eén moment bleef hij staan. Dan draaide hij zich om en zette het op een lopen. De grote zette meteen de achtervolging in.

Linde sloot haar ogen. Dat was een ongelijke strijd. Ever was bepaald geen held als het op hardlopen aankwam. De grote daarentegen zag er vrij sportief uit en had Ever dan ook binnen de kortste keren ingehaald. Hij greep hem bij de kraag, waardoor Ever zijn evenwicht verloor en in het gras tuimelde.

'*Halte-là!*'

De grote zat meteen boven op hem. Linde en Manon hoorden hem krijsen. Ze hoorden Ever roepen dat hij er niets mee te maken had en dat het een vergissing was en dat hij niets misdaan had. Maar het mocht niet baten. De kleine, die intussen ook was genaderd, overlegde even in het Frans met de grote. Dan grepen ze Ever elk bij een arm beet en sleurden hem naar de boot.

'Als hij nu maar niet op ons begint te roepen', zei Linde. 'Als hij dat doet, zijn we allemaal verloren.' Maar Ever riep niet. Hij leek wel verlamd van schrik. Wel keek hij wild om zich heen, alsof hij een glimp hoopte op te vangen van een van de meisjes. Toen de twee mannen met hun rug naar hen stonden, ging Linde even rechtop staan en zwaaide naar Ever. Dan legde ze haar wijsvinger op haar mond en dook weer achter de struiken. Ze was er niet helemaal zeker van of Ever haar wel gezien had, maar ze dacht van wel. De twee mannen waren nu vlakbij de rubberboot. Ever probeerde nog eens achterom te kijken en dat wekte

argwaan op bij de mannen.

'*Tu es seul?*' snauwde de kleine.

Ever keek hem niet-begrijpend aan. De grote haalde zijn schouders op.

'*Bon, embarquer.*'

Hij duwde Ever in de boot, die hevig schommelde, waarna beide mannen zelf instapten. De grote ging vooraan zitten, greep de riemen vast en met een paar fikse halen gleed de rubberboot van het eiland weg. Ever zat in het midden met zijn hoofd op zijn borst. Achteraan hield de kleine hem nauwlettend in het oog. Het bootje voer naar de oever die nog niet door de brand verwoest was.

Van op het eiland zagen de meisjes hoe het bootje aanlegde niet ver van de plek waar Manon die middag tijdens haar zwemwedstrijd met Wolf de spar had aangetikt. Ze zagen hoe Ever en de twee mannen uitstapten. Terwijl de kleine Ever in het oog hield, trok de grote het rubberbootje aan wal, liet de lucht eruit lopen en vouwde het zorgvuldig op. Dan nam hij het onder zijn arm. Samen dreven de twee mannen Ever voor zich uit. Even later verdwenen ze tussen de bomen.

Linde zuchtte.

'Wat nu?' vroeg ze.

Manon haalde haar schouders op.

'Ik weet het ook niet meer', antwoordde ze.

Vanuit de verte klonk het geloei van brandweersirenes. Linde keek naar het brandende bos achter haar en huilde.

9 Vuurtje gestookt?

Flor was radeloos. Hij had een vrije dag en was in de tuin aan het werk toen hij plots rook zag opstijgen uit de Tikkebossen. Hij was meteen naar binnen gehold en had naar Els geroepen dat ze de brandweer moest bellen, want dat het bos brandde. Els was boven de bedden aan het opmaken. Ze schrok hevig.

'De kinderen!' riep ze naar Flor. 'De kinderen zijn in het bos!'

'Weet ik', riep Flor, die al over het tuinpad naar zijn jeep liep.

Terwijl Els met bevende handen het nummer van de brandweer draaide, zag ze door het raam hoe Flor wegscheurde in de richting van de Tikkebossen.

Nog nooit was Flor zo snel naar het bos gereden. De boomhut. Daar zouden ze zitten. Hij reed het bospad op tot op zo'n twintig meter van de boomhut. Daar kon hij niet meer verder, want het vuur laaide er hoog op. Hij sprong uit de wagen en probeerde zo dicht mogelijk bij het clubhuis van de kinderen te raken. De hele eik met de hut stond in lichterlaaie. De zijkanten van de hut waren al weggebrand en alleen een spookachtig geraamte liet nog zien waar de hut gestaan had.

Flor bleef staan. Geen spoor van de kinderen. Waar zouden ze zijn? Gevlucht, ergens in het bos midden in de brand of had iemand ze al in veiligheid gebracht? Misschien waren ze wel gewond.

Hij holde naar zijn jeep, schakelde in achteruit en draaide een zijweg in. Ook daar woedde de brand al. Toen hij achteruit door de gloeiende as reed, prikte een scherpe geur van verbrand rubber in zijn neus. Hij schakelde en stoof vooruit het bos uit.

Ter hoogte van de parkeerplaats kwam Els naar hem toegereden met de fiets. Flor remde en draaide zijn raampje open.

'Gooi je fiets hier maar neer en spring in de jeep', zei hij.

'De kinderen? Heb je ze gezien?' vroeg Els, terwijl ze instapte.

'Nee', zei Flor. 'Bij de boomhut waren ze niet. Gelukkig maar, want die is helemaal afgebrand.'

'Ze zouden gaan zwemmen in de vijver', zei Els, terwijl ze het portier dichttrok.

Flor vertrok met gierende banden.

'In de vijver?' vroeg hij. 'Hemeltje! De weg naar de vijver is helemaal versperd. Ik probeer om het bos heen te rijden langs De Tikke tot bij de andere parkeerplaats. Langs daar kunnen we het bos aan de achterkant in om zo bij de vijver te komen. Ik hoop dat het daar nog niet brandt.'

Terwijl Flor in een wijde boog om het bos heen stoof, zat Els angstig voor zich uit te kijken.

'Je denkt toch niet dat...', vroeg ze.

'...dat ze het zelf in de fik hebben gestoken?' onderbrak Flor haar bitsig. 'Ik ben bang van wel. Na dat brandje gisteren was ik er eerlijk gezegd niet gerust in. Ik heb wel hun lucifers afgepakt, maar ja, daar kunnen ze makkelijk genoeg opnieuw aan komen.'

Van alle kanten kwamen mensen toegelopen naar de brandende Tikkebossen. Ze hadden de rook gezien en kwamen kijken. Eindelijk zagen ze ook de eerste brandweerwagens op de parkeerplaats bij De Tikke. Flor zette zijn jeep stil, gaf de sleutels aan Els en vroeg of zij bij de wagen wilde blijven. Dan rende hij naar de brandweercommandant.

'Hoi, Flor, dat ziet er niet mooi uit', zei de commandant.

'Vlug', zei Flor. 'Ik denk dat er nog kinderen in het bos zitten.'

'Ik was er al bang voor', zei de commandant. 'Zo'n brand ontstaat niet vanzelf. Ik heb meteen hulp laten vragen bij brigades uit de

omgeving. Dat kunnen wij alleen niet aan.'

Een eerste brandweerwagen was al het bospad opgereden. Flor sprong bij de commandant in de tweede wagen en ook die reed het bos in.

'Ik hoop dat we dicht genoeg bij de vijver kunnen komen. Anders zitten we binnen de kortste keren zonder water', mompelde de commandant meer tegen zichzelf dan tegen Flor.

De zware wagen schommelde heen en weer op het smalle bospad. Overal dreef rook en een doordringende brandgeur drong de auto binnen.

'Kinderen, zei je?' vroeg de brandweercommandant. 'Je dochter?'

'Ja', zuchtte Flor. 'Samen met haar vriendinnetje dat bij ons logeert. En waarschijnlijk nog drie jongens met wie ze samen optrokken.'

'Je weet zeker dat ze in het bos waren?'

'Ze gingen vanmiddag zwemmen in de vijver', zei Flor.

'Laten we dan hopen dat ze aan de overkant zitten', zei de commandant. 'Voor zover ik de situatie kan overzien, brandt het daar nog niet.'

Op hetzelfde moment stopte de eerste brandweerwagen voor hen.

'Wat nu weer?' sakkerde de commandant. 'We zijn toch nog niet bij de vijver.'

Een brandweerman kwam op hen toegelopen. Het duurde even voor ze hem uit de rook zagen opdagen.

'Twee jongens', zei hij buiten adem. 'Ze liggen op de weg, bevangen door de rook. Roep een ziekenwagen. Al denk ik niet dat het zo erg is, want ze hoesten hun ziel uit hun lijf.'

Flor sprong uit de wagen terwijl de commandant via de mobilofoon om een ziekenwagen vroeg. Hij zocht zijn weg tot vooraan bij de eerste brandweerwagen en zag Wolf en Arend op de grond zitten.

'Wolf! Arend!' riep hij. 'Jongens, toch! En waar zijn de anderen?'

Maar Flor zag ook wel dat de jongens niet in staat waren te antwoorden met hun longen vol rook. Samen met een andere brandweerman hielp hij hen rechtop en bracht hen zo snel mogelijk weg van de rook. Halverwege het pad kwam de ziekenwagen hen tegemoet rijden. De twee jongens en Flor stapten in en de chauffeur van de ziekenwagen reed achteruit het bos uit, want om te keren was de weg te smal.

De verpleger onderzocht hen vluchtig en knikte goedkeurend. Ze hadden nog niet zoveel rook naar binnen gehad en zouden spoedig op adem komen. De toegestroomde kijklustigen drumden rond de ziekenauto op de parkeerplaats bij De Tikke. Els was de enige die mee in de wagen mocht. Ze had tranen in haar ogen.

'Al die rook...', stamelde Arend eindelijk. 'We zagen niet meer waar we liepen.'

Flor knikte.

'We hebben elkaar vastgehouden.., om tenminste samen te blijven', bracht Wolf, half hoestend uit.

'En de anderen?' vroeg Els, die niet langer meer kon wachten. 'Hebben jullie de anderen nog gezien?' Arend begon te huilen.

'Ik weet het niet', zei hij. 'We fietsten achter elkaar aan en ineens was Ever er niet meer. We stopten en Linde en Manon reden terug. Wolf riep nog dat ze dat niet moesten doen, want het vuur was vlakbij. Maar ze deden het toch. Wij konden er niet meer achteraan, want de hele weg stond in brand.'

'Waar waren jullie toen?' vroeg Flor.

'Net voorbij de vijver, waar het pad naar De Tikke draait', zei Wolf.

'Konden ze nog naar het water?'

'Normaal wel', zei Arend. 'Tenminste, als ze niet te ver gelopen zijn om Ever te zoeken.'

Flor knikte. Op hetzelfde moment trok een politieofficier de deur

van de ziekenwagen open en stak zijn hoofd naar binnen.

'Zo, jongens, vuurtje gestookt?'

Wolf en Arend keken onthutst op.

'Nee, meneer, helemaal niet.'

'Jaja,' ging de politieman onverstoorbaar verder, 'je zult het bos wel niet met opzet in de fik gestoken hebben, maar een ongelukje met vuur is gauw gebeurd. Je weet toch dat vuur maken in het bos volstrekt verboden is.'

'Wij hebben geen vuur gemaakt, meneer. Nog nooit!' zei Wolf.

Hij keek tersluiks naar Flor, die zijn ogen neersloeg. Wolf zei niets meer en keek naar zijn schoenen.

'Hoe dan ook, als jullie een beetje bij je positieven gekomen zijn, verwacht ik jullie in het politiebusje hier achter voor een verklaring', zei de officier. Hij salueerde met zijn hand aan zijn pet en verdween.

'Wij hebben het niet gedaan', zei Arend heftig.

Flor schudde zijn hoofd, alsof hij Arend best wel wilde geloven, maar het niet kon. Hij fluisterde iets tegen Els en stapte uit de ziekenwagen. Meteen werd hij aangeklampt door de journalist van De Galm, die hem met zijn vragen overstelpte.

'Lekker brandje, Flor. Daar gaat je bos! Enig idee wie het aangestoken heeft?'

Flor weerde hem af.

'Nu niet', zei hij. 'Ik heb nu dringender dingen te doen.'

En hij baande zich een weg door de menigte. De politie had intussen de toegang tot het bos afgezet, maar Flor mocht erdoor. Hij holde het bospad op tot hij in de verte de brandweercommandant zag die de actie leidde.

'Commandant,' riep hij, half buiten adem, 'er zijn nog drie kinderen in het bos. Ze zijn het laatst gezien aan de vijver. Voor zover ik ze ken, kunnen ze alle drie zwemmen. Met een beetje geluk zijn ze naar het

eilandje, of misschien zelfs naar de overkant gezwommen.'

'Dat is hoopgevend nieuws, Flor', antwoordde de commandant. 'Er is een helikopter van de politie onderweg. Ik vraag of die even op het eilandje kan gaan kijken. Intussen heb ik een patrouille naar de andere kant van de vijver gestuurd. Gelukkig zit de wind goed. Die drijft het vuur recht naar het water. Daar dooft het dus vanzelf uit. Ik maak me alleen wat zorgen over de oostkant. Daar kan het vuur makkelijk overslaan langs de vijver. Maar ik heb daar mijn mannetjes staan, op de brandweg. Als het niet harder gaat waaien, redden ze het wel.'

'Dank je', zei Flor. 'Dat het bos eraan gaat, tot daaraan toe. Maar zorg in 's hemelsnaam dat je de kinderen vindt.'

'We doen ons best, Flor', antwoordde de brandweerman en hij klopte de boswachter op zijn schouder.

10 Op heterdaad betrapt!

Als geslagen honden zaten Arend en Wolf naast elkaar op de harde bank van het politiebusje. De officier bekeek hen nauwelijks terwijl hij hun naam en adres vroeg. Hij vulde die in op een groot formulier. Geboortedatum, geboorteplaats, naam van vader en moeder, beroep...

Vader en moeder? Door het beslagen raampje van het busje zag Arend plots zijn vader en zijn moeder staan. Ze keken bedrukt en tegelijk ook blij dat ze hun zoon levend in het busje zagen zitten. Arend knikte naar hen en probeerde flauwtjes te glimlachen, al wilde dat niet zo goed lukken.

'Beroep van je vader?' herhaalde de politieman. Arend schrok op uit zijn dromen.

'Eh... hij werkt bij het spoor, meneer.'

Toen het hele blad, zowel voor Arend als voor Wolf was ingevuld, ging de officier breeduit zitten en voor het eerst keek hij de jongens aan.

'Goed', zei hij. 'Vertel nu maar eens precies wat er gebeurd is.'

Arend en Wolf keken elkaar even aan en Wolf stamelde:

'Wij hebben het niet gedaan, meneer.'

'Dat vraag ik niet', zei de agent niet echt vriendelijk. 'Ik wil weten wat er gebeurd is. Wanneer zijn jullie naar het bos gegaan? Wie was er nog bij? Wat hebben jullie daar gedaan? Vooruit, vertel op.'

Met horten en stoten begonnen de jongens te vertellen hoe ze samen met Ever bij de boomhut hadden gewacht op de meisjes. Ze vertelden van de zwemwedstrijd en hoe ze daarna in slaap waren gevallen op het eiland. En toen ze wakker werden, stond het bos in

brand.

De politieofficier fronste zijn wenkbrauwen, maar schreef precies op wat ze vertelden. Een tijdlang dacht hij na. Dan vroeg hij:

'Jullie waren dus op het eiland toen de brand uitbrak?'

'Ja, meneer, alle vijf!' antwoordde Wolf haastig.

Op datzelfde moment reed een witte Mercedes de parkeerplaats op. Twee mannen stapten eruit en sleurden een jongen naar buiten.

'Hé, dat is Ever', zei Arend. 'Gelukkig! Die is gered.' Hij sprong op en wilde uit het busje springen om naar Ever te rennen, maar de politieofficier greep hem bij zijn pols en dwong hem weer op de bank.

'Blijf maar zitten, jullie allebei. Jullie zijn verdacht van brandstichting. Ga vooral niet lopen als je het niet nog erger wil maken. Wacht hier maar even. Ik ben zo terug.'

De officier klom uit het busje en baande zich een weg door de massa kijklustigen naar de mannen van de Mercedes.

'Zie je dat?' zei Arend toen ze alleen waren. 'Dat zijn die twee mannen die gisteren ruziemaakten met de boswachter. Die lange en die korte. Ik herken ze zo.' Wolf knikte. Zijn ogen waren rood en gezwollen en dat kwam echt niet alleen door de rook.

'We zitten in de puree', zei hij. 'Nu verdenken ze ons ook nog van brandstichting.'

Intussen was het volk samengedromd rond de twee mannen, die Ever ruw voor zich uit duwden.

'*Voilà, l'incendiaire!*' riep de kleinste luidkeels nog voor de politieofficier bij hen was.

Ever beefde als een riet. Ze hadden hem niet bepaald zacht behandeld. Toen ze aan de overkant van de vijver waren aangekomen, hadden ze hem voor zich uit gedreven door het bos tot bij de parkeerplaats waar de witte Mercedes verborgen stond. Daar hadden ze

hem op de achterbank gegooid, waarna ze op zoek waren gegaan naar de politieofficier die het onderzoek leidde. Nu leverden ze hem triomfantelijk over aan de agent. Ze vertelden luidkeels in het Frans hoe ze de brandstichter op heterdaad hadden betrapt en blij waren hem nu aan de politie te kunnen uitleveren.

Sommige omstanders begonnen op Ever te roepen en hem uit te schelden. Voor hen was het duidelijk: Ever was de dader. Anders zouden die chique heren dat toch niet zeggen, zeker.

Plots drong een vrouw door de mensenmassa heen. Ze pakte Ever beet en omhelsde hem.

'Jongen, toch, mijn jongen, wat heb je nu toch gedaan?'

'Niets, mama. Echt waar. Niets', huilde Ever.

De twee mannen bekeken Evers moeder met misprijzen. De politieofficier maakte de jongen los van zijn moeder en trok hem met zich mee.

'Ever! Zoontje toch, wacht, ik ga mee', riep ze wanhopig.

'Blijft u maar rustig hier, mevrouw', zei de politieman. 'Ik neem uw zoon even mee naar het politiebusje om hem te ondervragen. Wees maar blij dat u hem levend terugziet. Er zijn nog altijd twee kinderen vermist, weet u. En het is lang niet zeker dat we die levend terugvinden.'

De moeder van Ever begon te snikken. Stel je voor dat haar zoon twee kinderen gedood zou hebben door brand te stichten. Toen legde een vrouw een hand op haar schouder om haar te troosten. Het was Els.

'Kom, niet huilen nu', zei Els. 'Er is nog niets zeker. Misschien vinden ze de meisjes nog wel. We mogen de moed nu niet laten zakken.'

De moeder van Ever keek Els aan.

'De meisjes? Linde toch niet?'

Els knikte.

'Jawel, Linde is nog vermist. En haar vriendinnetje Manon.'

'Dat meisje uit Parijs? Ever heeft over haar verteld.'

'Ze was pas twee dagen bij ons. Ik weet niet wat ik haar ouders moet vertellen als er iets met haar gebeurd is.'

En toen sprongen ook bij Els tranen in de ogen.

11 Ontvoerd?

'Zo, maak je zakken maar eens leeg', zei de politieofficier tegen Ever.

Ever ging half rechtop staan. Dat was niet zo makkelijk in het overvolle politiebusje. Wolf en Arend zaten tegen elkaar gedrukt tegen de zijwand en naast de politieman zaten de twee mannen van de witte Mercedes.

Ever graaide in zijn linkerbroekzak en legde de inhoud op tafel. Een stuk touw. Twee knikkers. Een leeg portemonneetje. Een paar snoepjes. Een prop wc-papier. De politieman schreef het allemaal nauwkeurig op.

'Goed. En in je rechterzak', vroeg hij.

Ever stak zijn hand in zijn zak en aarzelde. Zijn gezicht liep helemaal rood aan.

'Wel, wat is er aan de hand? Laat zien!'

Hij haalde een beduimeld stuk opgevouwen papier boven en legde het op tafel.

'Wat is dat?' vroeg de officier.

Ever haalde zijn schouders op en keek beschaamd naar de neuzen van zijn schoenen.

De politieman nam het stukje papier van tafel en vouwde het langzaam open. Het was een uit een tijdschrift gescheurde foto van een meisje in monokini. Wolf en Arend keken gauw de andere kant uit. De twee mannen bogen zich voorover en haalden vervolgens misprijzend hun neus op.

'Hmm', zei de officier, terwijl hij het papier weer opvouwde en bij

de andere spullen legde. 'En is dat alles? Ik denk dat ik daar nog wat uit je broekzak zie puilen.'

Ever legde nog een vuile zakdoek en... een doosje lucifers op tafel.

'*Ah, les allumettes!*' zei de grote.

'Ik heb u niets gevraagd', snauwde de officier hem toe. En dan, tegen Ever:

'Wat doe jij met lucifers in het bos?'

Ever haalde zijn schouders op.

De kleine begon echter heel ijverig in het Frans aan de officier te vertellen dat de jongens de dag ervoor al een brandje hadden veroorzaakt in het bos.

Deze keer onderbrak de politieman hem niet. Hij ondervroeg hen nauwkeurig over wat er de vorige dag in de boomhut gebeurd was en wat de mannen hadden gezien. Toen hij hoorde dat ook de boswachter erbij was geweest, liet hij Flor roepen.

Toen die even later in het politiebusje stapte, was hij heel verbaasd daar de twee heren aan te treffen die de dag ervoor met hem over de verkaveling van het bos waren komen spreken. Wat voeren die in hun schild? dacht hij. Veel tijd om daarover na te denken, kreeg hij niet, want de politieofficier begon hem uitgebreid te ondervragen over het brandje van gisteren. De jongens zaten er heel ongemakkelijk bij. Ze wisten wel dat ze onschuldig waren, maar ze begrepen ook wel dat zelfs Flor dat maar nauwelijks kon geloven na wat er gisteren was gebeurd.

'*Voilà, c'est évident!*' zei de kleine. '*Ils sont des incendiaires. N'est-ce pas, monsieur?*'

Flor antwoordde niet. Hij dacht aan Linde en Manon. Het was allemaal zo verschrikkelijk. Op dat moment kraakte de boordradio van het politiebusje. De officier ging even vooraan zitten, drukte op een paar knopjes en voerde een kort, maar zo goed als onverstaanbaar gesprek.

'Goed nieuws', zei hij ten slotte, terwijl hij weer achteraan kwam zitten. 'De helikopter van de politie heeft op het eilandje in de vijver zopas twee meisjes gevonden. Levend, welteverstaan. Ze lijken er, alle omstandigheden in acht genomen, niet slecht aan toe.'

Flor keek verrast op en ook de jongens leken op te leven. Alleen de twee mannen reageerden vreemd.

'*Deux filles?*' vroeg de kleine verbaasd.

Niemand antwoordde echter op zijn vraag. Flor vroeg aan de officier of hij dat even aan zijn vrouw mocht gaan vertellen. Even later omhelsde hij Els, die voor het eerst deze namiddag ook weer kon lachen.

Enkele minuten later klonk het geronk van de politiehelikopter boven de parkeerplaats. Flor en Els stonden op de eerste rij toen het gevaarte langzaam daalde en zijn wielen aarzelend contact zochten met de bodem. De deur klapte open en in de opening verschenen Manon en Linde, hand in hand. Ze lachten een beetje verlegen om al die belangstelling. Toen Linde haar papa en mama zag staan, sprong ze meteen uit de helikopter en rende gebukt naar ze toe. Manon volgde haar op de voet. Els omhelsde de meisjes en ook Flor trok hen alle drie dicht tegen zich aan.

'Kind toch, wat hebben jullie allemaal uitgespookt', zei Flor zachtjes verwijtend. 'De helft van de Tikkebossen is afgebrand.'

Maar hij was veel te blij dat ze het er allemaal levend hadden afgebracht om echt boos te zijn.

'Ever is ontvoerd', zei Linde plots. 'Hij is meegenomen door die twee mannen die gisteren bij ons in huis geweest zijn.'

'Ever is terecht', zei Flor. 'Hij zit ginds in het politiebusje. Wolf en Arend trouwens ook. Die hebben we eerst gevonden. De politie is met het verhoor bezig. Het staat zo goed als vast dat zij de brand hebben aangestoken.'

'Wat zeg je?' gilden Manon en Linde tegelijk. 'Wij hebben met die brandstichting helemaal niets te maken. Wij waren aan het zonnen op het eilandje toen Ever plots zag dat het brandde. Wij hebben die brand niet gesticht. Dat hebben die twee mannen gedaan die gisteren bij jou waren.'

'Ach, kindje', zei Els. 'Waarom zouden die mannen het bos in brand steken? Daar winnen ze toch niets mee. En dan nog wel terwijl er mensen in het bos zijn.'

'Wacht eens even', zei Flor. 'Ik denk dat die twee wel eens een heel goede reden zouden kunnen gehad hebben om het bos in brand te steken. Als het waar is wat ik denk...'

Hij maakte zijn zin niet af, maar trok Els en de beide meisjes met zich mee en baande zich zo snel hij kon een weg naar het politiebusje.

12 Grote heren

'Een bende dus', zei de politieofficier. 'De bende van de mol, zeg je. En wat zijn de activiteiten van deze bende?'

'Spelen', zei Wolf. 'Wij spelen in de Tikkebossen.'

'O, dat noemen jullie dus spelen: het bos in brand steken?'

'Maar nee', zei Arend heftig. 'Dat hebben wij niet gedaan. We waren gewoon een partijtje gaan zwemmen.'

'Maar gisteren hebben jullie al wel je eigen boomhut in brand gestoken', ging de politieman onverstoorbaar verder. 'Maar dat was jullie blijkbaar niet genoeg. Jullie wilden meer vuur zien. Beseffen jullie eigenlijk wel wat jullie gedaan hebben? Jullie hebben staatsdomein vernietigd. En jullie hebben mensenlevens in gevaar gebracht. Deze beide heren hier waren in het bos aan het wandelen. Stel dat zij ingesloten waren geraakt door het vuur en omgekomen in de brand. Dan hadden jullie een dubbele moord op jullie geweten.'

Ever begon te huilen.

'Laat die traantjes maar. Die komen nu te laat', zei de officier. 'Ik kan me voorstellen dat de jeugdrechter in deze zaak niet mals zal zijn.'

Op dat moment trok Flor de deur van het politiebusje open en stapte naar binnen, gevolgd door Linde, Manon en Els.

'Zo, daar zijn de twee andere leden van de bende', grinnikte de officier. 'Vijf jonge brandstichters tezamen. Zo jong nog en al helemaal op het verkeerde pad.'

'Niet zo snel, officier', kwam Flor tussenbeide. 'Laat de besluiten in deze zaak maar over aan de rechter. Ik ben er namelijk nog niet zo zeker

van dat deze kinderen de brand hebben aangestoken.'

'Er zijn anders genoeg aanwijzingen', antwoordde de politieman bitsig omdat iemand zijn besluiten in twijfel probeerde te trekken. 'Overigens, als zij het niet zouden gedaan hebben, wie dan wel?'

'Deze heren bijvoorbeeld', zei Flor, die op de twee mannen wees.

'Boswachter, ik verbied u dergelijke beschuldigingen te uiten.' De politieman was nu echt boos. 'Deze heren maakten een wandeling in het bos en gelukkig hebben zij een van de daders kunnen grijpen.'

'*Incroyable!*' zei de kleine. En ze begonnen heel verontwaardigd te doen en vroegen zich luidop in het Frans af wie die boswachter eigenlijk wel dacht dat hij was. Hen zomaar verdenken van brandstichting, terwijl de bewijzen op tafel lagen.

'Dat wil ik dan eerst nog wel eens zien', zei Flor, die hoe langer hoe zekerder werd van zijn stuk. 'Deze kinderen hebben geen enkel motief om dit bos in brand te steken. Integendeel. Het is hun dagelijkse speelterrein, ze hebben hier hun clubhuis, ze komen hier zwemmen. Deze heren echter zouden echter wel eens een motief kunnen hebben.'

'*Mais... c'est scandaleux!*' gilde de grote, waarbij zijn stem oversloeg.

'Ja, boswachter, nu begrijp ik het ook niet goed meer', zei de politieofficier. 'Ik kan begrijpen dat je je dochter en haar vriendjes wil verdedigen, maar deze heren zomaar zonder enige aanwijzing beschuldigen, dat gaat toch wel een beetje te ver. Welk motief zouden deze heren dan wel kunnen hebben?'

'Deze heren zijn gisteren bij mij thuis geweest', ging Flor verder. 'Ze hebben me geld aangeboden om mijn rapport over de bescherming van de Tikkebossen aan te passen, zodat zij er appartementsgebouwen zouden kunnen bouwen.'

'*Ah! Ce sont des mensonges!*' riep de kleine uit. Niets dan leugens waren het.

'Dat kan ik inderdaad niet bewijzen', zei Flor. 'Maar toen ik ronduit weigerde op hun voorstellen in te gaan, hebben ze me uitgescholden. Dat was gisteren toen we samen in het bos gingen kijken naar de bedoelde percelen.'

'Ja', kwam Arend plots tussenbeide. 'Ik heb de boswachter toen gezien met die twee mannen en ze waren flink ruzie aan het maken.'

'Stil nu', zei de agent. 'Laat de boswachter verder vertellen.'

'Toen ik dus weigerde, bedreigden ze me. Ze zeiden dat ze hun zin wel zouden krijgen en dat ze nog andere middelen hadden om hun doel te bereiken. Ik ben toen naar huis gegaan en probeerde het hele voorval te vergeten. Maar na wat er vandaag gebeurd is, begrijp ik ineens wat ze bedoelden.'

'Bedoel je dat ze het bos in brand zouden gestoken hebben om jou een lesje te leren, boswachter? Dat geloof je toch zelf niet!' zei de officier.

'Niet om mij een lesje te leren', ging Flor verder. 'Gewoon om hun doel te bereiken. Als ze de Tikkebossen platbranden, dan is er meteen niets meer om te beschermen. Wie zou hun dan nog een bouwvergunning weigeren? Dat was hun motief. Toen ze even later toevallig getuige waren van het brandje dat de kinderen gisteren in de boomhut veroorzaakten, moet dat verschrikkelijke plan in hun hoofd zijn opgekomen. Ze zouden het bos in brand steken en de schuld daarvan in de schoenen van de kinderen schuiven. Over enkele dagen zou er dan bij de gemeente een aanvraag aankomen tot bouwvergunning op dat stuk waardeloze grond waar dat bos afgebrand is. Begrepen?'

De twee mannen bekeken Flor met een blik vol venijn. Vanzelfsprekend ontkenden ze alles. Natuurlijk klopte het wel dat ze gisteren bij de boswachter thuis waren geweest, maar daar hadden ze alleen maar naar de bescherming van de Tikkebossen geïnformeerd. En toen ze hoorden dat die bescherming een feit was, wilden ze daar verder ook niet meer moeilijk over doen. Dan keken ze wel uit naar een andere

plek om een appartementsgebouw neer te zetten. Er was tenslotte nog plaats zat om te bouwen.

Maar de politieofficier was eensklaps niet meer zo zeker van zijn stuk. Hij krabde in zijn haar, bekeek de verklaringen van de kinderen en zei toen:

'Tja, heren, neemt u mij niet kwalijk, maar ik ben bang dat ik jullie toch een paar vragen zal moeten stellen.'

Hij zuchtte diep, krabde nog maar eens in zijn haar en vroeg toen:

'Vertelt u mij eens, heren, jullie waren dus in de Tikkebossen aan het wandelen. Waar precies hebben jullie Ever ontmoet?'

De grote wilde meteen antwoorden, maar de kleine stootte hem aan en zei vliegensvlug dat ze Ever hadden ontmoet vlakbij de boomhut, waar de kinderen gisteren al met vuur hadden gespeeld.

De officier vertaalde dat in het Nederlands en vroeg wat Ever daarop te zeggen had.

'Dat is niet waar', riep Ever kwaad. 'Ze hebben mij op het eilandje vastgegrepen.'

'Op het eilandje?' vroeg de politieofficier.

Maar de beide mannen bleven bij hoog en laag beweren dat ze nooit een voet op het eilandje hadden gezet.

'*Menteurs! Je vous ai vus là!*' schreeuwde Manon verontwaardigd.

De twee mannen schrokken toen ze Manon Frans hoorden spreken.

'Wat zeg je?' vroeg Linde.

'Ik zeg dat ik ze op het eilandje gezien heb, samen met jou.'

'Waren jullie op het eilandje?' vroeg de officier.

'Ja, meneer', antwoordde Linde. 'We waren er alle drie samen naartoe gezwommen om aan het vuur te ontsnappen. We waren helemaal door de vlammen ingesloten, weet je. Toen we er aankwamen, zagen we een rubberbootje liggen. We slopen er naartoe en toen zagen

we die twee heren. Ik herkende ze onmiddellijk. Ze waren gisteren bij ons aan de deur geweest.'

De officier kreeg het er nu echt warm van. Hij krabde nog maar eens in zijn haar. Dan vroeg hij aan de heren:

'Klopt het verhaal van deze kinderen, heren?'

'*C'est ridicule!*' protesteerde de kleine, die duidelijk niet van plan was zich tegen die kinderpraat te verdedigen.

'Bent u ooit op dat eilandje geweest?' vroeg de politieofficier onverstoorbaar.

'*Jamais de la vie!*' zei de kleine en de grote beaamde met een overtuigde hoofdknik dat ze nooit op het eiland waren geweest.

'OK', zuchtte de officier. 'Dan ben ik bang dat we een en ander ter plaatse zullen moeten natrekken. Wilt u mij allemaal volgen?'

13 De aansteker

Tien minuten later vloog het hele gezelschap in de politiehelikopter over de afgebrande Tikkebossen. Het was een triest gezicht. Zwartgeblakerde stammen staken nutteloze geraamtes in de hoogte. Aan de randen brandde het nog. Brandweerkorpsen uit de omgeving waren nog volop aan het nablussen. Het hele bos tot aan de vijver lag in de as. Alleen de overkant van de vijver was nog groen. En natuurlijk ook het eilandje dat als een groen oog midden in het water lag.

De leden van de bende van de mol waren zo in de wolken over dat onverwachte vluchtje met de helikopter dat ze even hun problemen vergaten. Maar toen de helikopter landde op het strandje, ongeveer op de plek waar het bootje had gelegen, wisten ze plots weer dat dit geen plezieruitstapje was. Terwijl de wentelwieken nog langzaam draaiden, sprong de officier al uit het toestel en hielp de anderen uitstappen. Een paar agenten die waren meegevlogen, hielden de wacht bij de helikopter.

'Zo, heren', zei de officier. 'Jullie zijn hier dus op onbekend terrein. Nooit eerder hier geweest als ik het goed begrepen heb.'

'*Jamais!*'

'Goed', zei de officier. 'En jullie, meisjes. Jullie beweren dat je hen wel degelijk hier op het eiland hebt gezien?'

'Ja, meneer', zeiden Linde en Manon netjes tegelijk.

'En wat deden ze hier dan?' vroeg de officier.

'Ze groeven er een put, waar ze allerlei spullen in legden en die ze dan weer dichtgooiden. Net toen ze daarmee klaar waren, liepen ze Ever tegen het lijf en namen ze hem mee. Ons hebben ze gelukkig niet gezien.

Nietwaar, Manon?'

Manon knikte. De twee mannen trokken lijkbleek weg toen ze hoorden dat de meisjes hen hadden gezien bij het graven van de put. Maar ze bleven hardnekkig ontkennen ook maar iets met dit eilandje te maken te hebben.

'Laat eens zien waar ze die put groeven', ging de officier verder.

Het kostte Linde en Manon geen enkele moeite om de pas gegraven put terug te vinden. Er kwam al een politieagent aanlopen met een spade en in geen tijd was de put weer opengelegd. Enkele ogenblikken later lagen twee overalls en twee paar rubberlaarzen in het gras. Onder in de put stootte de agent nog op een hard voorwerp. Het bleek een lege fles te zijn. De officier trok de kurk eruit en rook eraan.

'Benzine', zei hij. 'Hier heeft benzine in gezeten. Wel, wel, benieuwd wat jullie daarop te zeggen hebben.'

'*Rien*', zei de kleine onverstoorbaar. Hij herhaalde nog eens dat hij nooit op het eilandje was geweest en dat hij die kleren en die fles nooit had gezien. Wie weet hadden die kinderen dat niet zelf in de grond gestopt om hen verdacht te maken?

Alweer krabde de officier in zijn haar.

'OK', zei hij. 'We zullen dit verder moeten onderzoeken.' Hij wendde zich tot de agent met de spade en ging verder:

'Wil je deze bewijsstukken zorgvuldig inpakken en meenemen, alsjeblieft?'

De politieagent knikte, bukte zich en nam een overall beet. Hij schudde het zand eraf en vouwde het kledingstuk op. Dan nam hij de tweede overall, maar toen hij daarmee schudde, gleed er iets uit een van de zakken. Een glimmend metalen voorwerp lag te schitteren in het gras.

'*Mon...!*'

De kleine schrok, maar hield net op tijd zijn mond. Hij probeerde

ongemerkt zijn voet op het voorwerp te zetten. Maar Manon had het gezien. Ze sprong op de kleine af en duwde hem achteruit. Dan bukte ze zich en raapte het ding op van de grond.

'Zijn aansteker!' riep ze. 'Hij zei nog dat hij zijn aansteker verloren had.'

'*Ce n'est pas mon briquet!*' suste de kleine. En hij schudde heftig zijn hoofd.

'Geef hier', zei de officier.

Hij nam de aansteker aan van Manon en bekeek die zorgvuldig. Dan zuchtte hij nog eens heel diep en zei tegen de kleine:

'Nooit eerder gezien, zeg je? Een zilveren aansteker met daarin je naam gegraveerd! Wil je nu nog ontkennen?'

14 Pannenkoeken

De journalist van De Galm beleefde een van zijn hoogdagen. De hele voorpagina van zijn blad werd in beslag genomen door het artikel over de brand. 'PROJECTONTWIKKELAARS STICHTEN BRAND IN DE TIKKEBOSSEN' stond er in grote letters. En daaronder: 'Ontmaskerd door kinderen'.

Flor vouwde de krant dicht. Hij had het artikel wel drie keer gelezen. Er stond in hoe moedig de kinderen wel waren geweest en hoe ze maar op het nippertje aan de dood waren ontsnapt. De journalist had ook geen goed woord over voor zulke geldwolven die alleen maar op grof gewin uit waren. Ze hadden daarbij niet alleen geen greintje respect voor natuur en milieu, maar bovendien bleken ze ook niets te geven om een mensenleven. Ze hadden de levens van vijf kinderen in groot gevaar gebracht en bovendien ook nog geprobeerd hun uiteindelijk de schuld te geven.

Flor legde de krant weg en zuchtte. Vanmorgen was hij de schade gaan opmeten in de Tikkebossen. Meer dan zeventig hectaren bos waren door de brand vernield. Het was een verschrikkelijk gezicht. Het zou jaren duren voor de natuur zich hier hersteld had. Gelukkig lag er nog een kleine honderd hectare aan de andere kant van de vijver. Het belangrijkste was nu dat zijn bazen in de hoofdstad het bos de kans zouden willen geven om zich te herstellen. Als ze het verbrande bos opgaven, had het allemaal weinig zin gehad. Dan zouden er toch nog verkavelingen en appartementen komen tot vlakbij de vijver. Dan hadden de projectontwikkelaars uiteindelijk toch nog hun slag

thuisgehaald. Niet die kleine en die grote, natuurlijk. Die waren opgepakt en zouden niet zo gauw vrijkomen. Ze waren immers beschuldigd van brandstichting met het in gevaar brengen van mensenlevens. Maar er stonden ongetwijfeld tientallen andere projectontwikkelaars te wachten om hun plaats in te nemen.

Het was middag toen Linde en Manon uit hun bed kwamen. Na die zware dag van gisteren waren ze doodmoe in bed gekropen.

'Jullie zien er nog moe uit', glimlachte Flor.

Linde knikte.

'Ik heb er nachtmerries van gehad', zei ze. 'Ik zag altijd maar weer die vlammen om me heen en ik dacht dat we er nooit zouden uit geraken.'

Els gaf ze allebei een groot glas vruchtensap te drinken en drukte de meisjes nog eens dicht tegen zich aan.

'Ik ben zo blij dat het allemaal goed afgelopen is', zei ze. 'Al vind ik het verschrikkelijk voor het bos, hoor.'

'Weet je wat ik het ergste vond?' vroeg Linde.

'Nee', zei Flor.

'Toen jij even leek te geloven dat wij zelf het bos in brand hadden gestoken', zei ze. 'Ik voelde me ineens zo alleen, zo wanhopig.'

Flor trok haar tegen zich aan en fluisterde:

'Lieve meid, toch. Ik heb dat nooit echt geloofd. Maar alles leek op jullie te wijzen. Vergeet het maar vlug. Het is voorbij.'

De meisjes aten hun ontbijt en het duurde niet lang of ze lachten weer. Hun heldere stemmen klonken door het huis en dat leek ook Flor een beetje op te beuren. Hij kon de verbrande bomen maar niet vergeten.

'O ja', zei Els plots. 'Bijna vergeet ik het te zeggen: Wolf heeft al gebeld. Hij roept deze namiddag de bende bij elkaar, want jullie hebben blijkbaar heel belangrijke dingen te bespreken. Hij wist alleen niet goed waar jullie zouden samenkomen nu de boomhut is afgebrand. Ik heb dan

maar voorgesteld dat ze allemaal hierheen komen. Ik zorg wel voor een hapje. Om vijf uur zijn ze hier.'

Tegen vijven waren ze er allemaal. Het was een beetje vreemd, zo'n vergadering in de veranda bij de boswachter. Natuurlijk hadden ze veel te bespreken: de gebeurtenissen van gisteren, het artikel in De Galm. Maar bovenaan de agenda stond toch dat ene punt: ze moesten weer een nieuw clubhuis hebben. Of iemand een idee had waar? Niemand had zo'n idee. Dus ging Linde aan haar papa vragen of die misschien nog een plekje wist. Dat wist Flor zeker. Wat dachten ze van een nieuw clubhuis op het eilandje? Die plek hadden ze wel verdiend, vond hij.

Dat vonden de leden van de bende een schitterend idee. Alleen, hoe moesten ze daar naartoe? Ze konden er toch niet elke keer naartoe zwemmen. Maar ook daar had Flor een oplossing voor. De opblaasbare rubberboot van de projectontwikkelaars had hij die ochtend teruggevonden tussen de struiken in de buurt van de parkeerplaats. Hij had er meteen de politieofficier bij geroepen, die het bootje onderzocht had en... het in beslag had laten nemen.

'Pech dus', lachte Flor toen hij hun beteuterde gezichten zag. 'Maar ik heb in de schuur nog een rubberboot liggen. Eigenlijk moet ik daarmee af en toe het eilandje inspecteren, maar ik moet toegeven dat ik er allang niet meer geweest ben. Ik zie er namelijk wat tegen op om het ding elke keer weer op te blazen. Maar als jullie beloven de boot goed te onderhouden, wil ik er wel een vaste steiger voor bouwen in de vijver.'

Ze juichten Flor toe. Morgen zouden ze meteen beginnen met het bouwen van de nieuwe hut. Ze lachten en praatten en zongen door elkaar van pure blijdschap. En ze haalden de heldenverhalen van de voorbije dagen op en vertelden elkaar telkens weer wat ze allemaal gedaan hadden.

Toen het eindelijk etenstijd was, verscheen Els in de veranda om de tafel te dekken.

'Wat eten we, mama?' vroeg Linde.

'Ik denk dat we elk een groot bord met witte bonen krijgen', riep Manon snel voor Els iets kon zeggen. Ever trok grauw weg en Wolf en Arend durfden niets te zeggen. Els lachte, al wist ze eigenlijk niet wat er zo grappig aan was.

'Nee, hoor', zei ze. 'Ik heb iets veel beters.'

Even later verscheen ze met een hele stapel pannenkoeken. De leden van de bende aten er met suiker en stroop en dronken er liters limonade bij.

Toen ze er geen pannenkoek meer bij kregen, vroeg Linde plots:

'Hé, mama, waar is papa?'

'Boven, kindje', antwoordde Els.

Linde glipte de veranda uit en liep de trappen op. Flor stond aan het raam op de overloop wezenloos te staren in de richting van de Tikkebossen. Waar gisteren nog de groene kruinen de horizon kleurden, stonden nu alleen nog sprietige zwarte staken. Linde ging naast hem staan en nam zijn hand vast.

'Papaatje toch', zei ze.

Ze wilde van alles zeggen, maar ze vond geen woorden. Ten slotte was het Flor zelf die de stilte verbrak. Hij trok zijn dochter dicht tegen zich aan en zei:

'Het is zo'n triest gezicht, Linde. Maar we mogen de moed niet laten zakken. Het komt allemaal weer goed. De natuur herstelt zich wel. Over een paar jaar zie je er niets meer van.'

En hij gaf haar een dikke zoen op haar voorhoofd.

Alle boeken van Willy Schuyesmans

Alle met ePUB gemerkte boeken zijn als e-boek verkrijgbaar op www.schuyesmans.be.

De zilverrug ePUB

Averbode-Altiora, 1988.

De huilers ePUB

Averbode-Altiora, 1989.

Tand om Tand ePUB

Averbode-Altiora, 1990, 1999.

Braam ePUB

Averbode-Altiora, 1992. / ShopMyBook, 2007.

De winter van de Belgica ePUB

Averbode-Altiora, 1993 /Davidsfonds, 2005.

De bende van de mol ePUB

Averbode-Altiora, 1994, 2001.

Morgen dood ik een leeuw

Kok Educatief, 1996. - Die Keure Kameleonbieb, 2011.

Ariadne ePUB

Averbode-Altiora, 1994, 1996.

Stilstaan ePUB

Averbode-Altiora,1995. - Davidsfonds, 2004.

Adieu Benjamin

Duitse vert. Stilstaan – Ars Edition, 1997. – ProBusiness, 2005.

Brand in de Tikkebossen ePUB

Averbode-Altiora, 1997.

Jan zegt nooit wat

Kok Educatief, 1998.

Middernachtzonde ePUB

Averbode,Altiora, 2001.

De ogen van de tiran ePUB

Averbode-Altiora, 2002.

Kwikloks

Averbode-Altiora, 2002.

Antigone’s keuze ePUB

Davidsfonds, 2003.

Arm en rijk

Die Keure Kameleonbieb, 2011.

Dian Fossey: Mama Gorilla

Die Keure Kameleonbieb, 2011.

Mayan en Mallerik

Die Keure Kameleonbieb, 2011.

De grote ontgoocheling

Die Keure Kameleonbieb, 2011.

Hoerenjong ePUB

Eigen beheer, 2013.